

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 326

Het avontuur van den katoenkoning.

23 GAV

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

Alleenvertegenwoordigers voor België: Bestelhuis voor den Boek- en Dagbladhandel.

HET AVONTUUR VAN DEN KATOENKONING.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Een interview met een Amerikaansch millionair.

Tegen het middaguur van een vroegen lentedag voer een fraai stoomjacht van omstreeks twaalf honderd ton, de haven binnen van Point de Galle, gelegen aan de zuidelijkste, en wellicht ook de fraaiste baai van Ceylon.

Het was een prachtige dag, en er bevonden zich veel personen op de kade die zich over bijna de geheele lengte van de baai uitstreckte.

Men trof er zonen van alle mogelijke naties, Hindoes, en Chineezzen, Maleische en Javaansche bedienden, die, hun strooitje rookend, rondsletterden, en aan het pasagieren waren gedurende den tijd dat hun schip bunkerde, dat van een Europeesche haven onderweg was naar Java, Engelsche soldaten en Inlandsche politieagenten, Fransche, Noorsche, Deensche zoowel als Nederlandsche en Spaansche matrozen.

Men zag er alle huidskleurschakeeringen van blank tot gitzwart met geel, bruin en rood als tusschenkleur.

Dat alles krioelde door elkaar, en velen boden hun diensten aan als pakjesdrager aan de reizigers, die zooeven aan wal waren gestapt, om hun reis naar het zuidelijkste deel van Britsch Indie te vervolgen.

Het witte stoomjacht scheen een goede ankerplaats uit te zoeken, en richtte toen den steven naar een der pieren, waar nog slechts enkele schepen gemeerd lagen.

Het schip scheen een weinig moeilijk te manoeuvreren want het duurde tamelijk lang, voor het geheel en al stillag.

Van boord had men een tros uitgeworpen, die behendig door een inlandschen sjouwer werd op-

gevangen, en aan een der zware aanlepalen werd vastgelegd.

De ankerketting knarste over het gangspil, de schroef sloeg nog even achteruit, en toen lag het prachtige jacht stil.

Aanstands daalde een man met bijna spierwit haar, in een lichtblauw costuum gestoken, het hoofd met een zeilpet bedekt, langs de valreep af, gevolgd door een meisje in een wit linnen costuum.

Zoodra zij beiden den vasten wal bereikt hadden gaf de man het meisje den arm, en beiden liepen haastig de pier af.

Op de kade gekomen richtte de man zich tot een Inlandschen politie-agent geheel in het wit gestoken, een gummiknuppel in de hand, en het hoofd door een platten, linnen helm bedekt, en vroeg hem den weg naar het naaste politie-bureau.

Dit bleek op nauwelijks vijf minuten gaans aan de kade te zijn gelegen, en de beide Westerlingen, klaarblijkelijk vader en dochter, richtten haastig hun schreden naar het kleine witgepleisterde gebouw, met zijn voorgalerij, die op steenen pilaren steunde.

De man met het witte haar vroeg dadelijk den commissaris van politie te spreken, noemde zijn naam, en stond eenige oogenblikken later met het jonge meisje tegenover een krachtig gebouwd man met een bronskleurig gelaat, die was opgestaan om hen met een buiging te begroeten, terwijl de agent, die hun bezoek had aangekondigd, hun een rieten stoel toeschoof, en zich toen geruischloos verwijderde.

De politie-beambte monsterde zijn bezoekers even, en vroeg toen:

„Waarmede kan ik u van dienst zijn? Maar ik geloof al dat ik het kan raden, gij zijt zeker het slachtoffer geworden van een dier beroovingen, welke hier helaas hand over hand toenemen, en reeds zulk een dreigenden omvang hebben gekregen dat wij ons wel eens afvragen hoe dit moet eindigen, en welke maatregelen wij hiertegen kunnen nemen.”

De aangesprokene schudde het hoofd, en antwoordde:

„Neen mijnheer, het is iets veel ernstiger! ik ben Benard Crooke, uit Philadelphia en deze jonge dame is mijn dochter, wij zijn op zee overvallen door een vloot van zeeroovers, en slechts aan de wonderbaarlijke tusschenkomst van een geheimzinnig personage is het toe te schrijven, dat gij ons hier voor U ziet! Ik ben Amerikaan, maar daar dit alles is geschied

bij de Indische wateren acht ik het mij ten plicht, U van dit voorval in kennis te stellen.”

De commissaris had met een somber gelaat toegeluisterd en zeide nu hoofdschuddend:

„Dus daartoe is het reeds gekomen! De zee-schuimerij herleeft en het is waar dat men onze havenautoriteiten reeds de aanwezigheid van een aantal verdachte prauwen had gesignaleerd, maar wij wisten niet, dat de zeeroovers het werkelijk zouden wagen handelend op te treden. Ik denk echter dat zij zich strafloos wanen, omdat zij, zoodra er gevaar dreigt, een toevlucht kunnen zoeken tusschen de klippen van een dier honderden eilandjes, van de Maldiv Archipel, waar een schip van eenige diepgang hen onmogelijk kan volgen en wees nu zoo goed mij te verhalen wat U wederwaren is.”

Bernard Crooke dacht even na, en begon toen:

„Ik had mij niet lang geleden een nieuw jacht aangeschaft, de „Virginia” van twaalf honderd ton, en mijn dochter drong er op aan, dat ik mijn zaken wat zou laten rusten en met haar een groote reis zou ondernemen.

„Daar ik zelf gevoelde, dat wat ontspanning mij goed zou doen, stemde ik toe en wij staken ongeveer een maand geleden van Philadelphia in zee, met een bemanning van drie en twintig koppen behalve den kapitein, de beide stuurlieden, den bootsman en een hofmeester.

„Wij hadden eenige gasten aan boord, die echter slechts een gedeelte van de reis zouden meemaken. Wij hadden geen vaste plannen maar besloten, volgens onze luim hier of daar heen te gaan, nadat wij onze gasten in Australië zouden hebben aan wal gezet.”

Crooke wisselde een blik met zijn dochter, die bleek en stil voor zich uitkeek, en ging toen voort:

„De reis van Philadelphia naar Sydney was zeer voorspoedig, en werd in minder dan twintig dagen afgelegd. Wij zetten onze gasten in deze Australische havenstad aan land en voeren nu verder, langs de Zuidkust van Australië, en langs de schoone kusten van Java en Sumatra met het doel om naar Bombay koers te zetten. Zoover zouden wij echter niet komen.....”

De Amerikaansche millionnair keek met somberen blik voor zich uit en streek zich over het voorhoofd,

alsof hij daar een knellende gedachte wilde verjagen

Toen ging hij aldus voort:

„In den Indischen Oceaan, tusschen den Equator en den tienden breedtegraad op ongeveer tachtig graden Westerlengte, ontmoetten wij een vloot prauwen, die schijnbaar vreedzaam aan de vischvangst waren. Het bleek evenwel spoedig dat dit slechts schijn was. Want eensklaps bevonden wij ons midden in de vloot, drie of vier der prauwen lieten een looze verschansing vallen, er werden even zoovele snelvuurkanonnen zichtbaar en een paar waarschuwingschoten die vlak voor onze boeg heengingen, deden ons onmiddellijk het vreeselijke gevaar beseffen, waarin wij verkeerden.”

Op dit oogenblik barstte de dochter van den millionnair in zenuwachtig snikken uit, en begroef het gelaat in de handen.

Crooke stond op, en klopte haar zachtjes op den schouder terwijl de commissaris haastig opstond, een karaf greep, en een glas water inschonk, welk hij het jonge meisje liet leegdrinken.

Haar tanden klapperden tegen het glas en zij had blijkbaar moeite, niet in zwijm te vallen.

„Het voorval heeft haar vreeselijk aangegrepen, mijnheer,” vervolgde Crooke, „en als U verneemt wat er is voorgevallen dan zal u dat niet meer verwonderen.”

De millionnair scheen even zijn gedachten te verzamelen, en vervolgde toen: „Het spreekt van zelf, dat wij niet met dezelfde wapens konden antwoorden, er waren slechts een paar revolvers aan boord, en voorts eenige jachtgeweren, om op albatrossen, zeehonden en haaien te kunnen schieten, wat konden wij daarmede uitrichten tegen het geschut van die vier prauwen! Een paar van de kleinste van die vaartuigen kwamen langs zij, en vlug als apen enterden een zestigtal met dolken, revolvers en geweren bewapende zeeroovers ons schip.”

„Tot welke natie behoorden zij?” vroeg de commissaris.

„Het waren ongetwijfeld Indiërs, en zeer waarschijnlijk Malabaren.”

„Ga voort als ik u verzoeken mag!” zeide de commissaris op zachten toon.

„Ik zal het kort maken mijnheer, want de herinnering is al te smartelijk! In allerijl hadden wij onze manschappen, bijna uitsluitend Amerikanen,

van wapens voorzien. Deze had een revolver, gene een bijl om hout te kappen, en deze had weer niets dan zijn eigen knipmes, ik greep een geweer, en mijn kapitein en stuurlieden deden desgelijks! Wij schoten er een tiental van de zeeroovers terneer, maar tegen zulk een overmacht konden wij niets uitrichten! Ik had mijn dochter bevolen, zich in haar hut terug te trekken, maar zij is een Amerikaansche, zij greep haar kleine revolver en schoot dapper mede, het was in minder dan een kwartier afgeloopen mijnheer, de bruine duivels overweldigden ons en overstroonden het dek. Wij werden geboeid, en wij moesten het lijdelijk aanzien hoe die ellendingen mijn brave matrozen een voor een afmaakten, en koelbloedig over boord wierpen, waar zij aanstonds werden gegrepen door de haaien, die, angelokt door de lucht van het bloed in groote scholen om ons schip zwommen.”

Crooke wilde nog wat zeggen, maar een zwakke kreet deed hem ophouden.

Hij wierp een verschrikten blik op zijn dochter. Het jonge meisje was in zwijm gevallen.

De commissaris trad op haar toe, en zeide toen haastig:

„Als ge het goed vindt zullen wij Uw dochter even bij mijn vrouw brengen, die met mij in dit zelfde huis woont, het was ook te erg voor haar, om dit vreeselijke verhaal te moeten aanhooren!”

Voorzichtig nam de vader zijn kind in de armen, en droeg haar door een deur, welke de commissaris voor hem open hield, door een breede gang naar een vertrek waar een nog jonge bevallige vrouw gezeten was, die dadelijk opstond, en haar zorgen aan het bewustlooze meisje ging wijden.

Na verloop van een kwartier sloeg Alice Crooke de oogen weder op, en haar vader slaakte een zucht van verlichting.

„Blijf hier bij deze vriendelijke dame Alice, tot dat ik alles met den commissaris besproken heb,” zeide Crooke.

Hij knikte zijn kind bemoedigend toe, en begaf zich toen weder met den commissaris naar diens vertrek.

Toen de beide mannen weder gezeten waren, vroeg de commissaris:

„Die ellendingen hebben dus de geheele bemanning vermoord?”

„Op den kapitein, de twee stuurlieden, den boots-

man en den hofmeester na, die zij als gijzelaars wilden houden, om mij te dwingen een zeer hoogen losprijs te betalen. De hofmeester heeft zijn behoud waarschijnlijk alleen te danken aan zijn uniform met glinsterende knopen, waardoor de zeeschuimers hem voor een of ander officier aanzagen."

„Wat deden zij toen met U?"

„Nu kom ik aan het wonderlijke van dit geheele voorval, mijnheer, de zeeroovers die zich meester hadden gemaakt van mijn schip, plaatsten een bemanning aan boord van de „Virginia" en daarop zetten zij koers naar een eiland van de Tchagos-Groep, dat men tot dusverre steeds voor onbewoond heeft gehouden en dat buiten de scheepvaart route ligt."

„Maar konden die onbeschaafde Malabaren dan een stoomschip besturen?" vroeg de commissaris verbaasd.

„Dat is het gevolg van den oorlog, mijnheer," antwoordde Crooke op bitteren toon. „Ik ben er zeker van dat een percentage van die schurken tijdens den oorlog dienst heeft gedaan in Europa, en daar het bestuuren van automobielen, motorjachten, locomotieven en andere voertuigen heeft geleerd. In hun land terug gekeerd, is een groot gedeelte van die ellendelingen gedrost, en heeft zich vereenigd tot rooversbende, te land zoowel als te water."

„Dit laatste weet ik helaas evengoed, mijnheer," zeide de commissaris op ernstigen toon, „zoudt gij dat eiland kunnen terugvinden?"

„Ik natuurlijk niet, maar mijn kapitein Albert Fennymore zeker! Hij was toevallig zeer bekend in die wateren, en hij verzekerde mij, dat het kleine eiland, waarheen de zeeroovers ons voerden, nimmer bewoond is geweest."

„Dan hadden de zeeroovers het zeker tot hun steunpunt uitgekozen."

„Zoo moet het zijn!"

„Wat geschiedde er toen?"

„Wij gingen in een kleine baai van dat eiland voor anker, omsingeld door de prauwen der zeeroovers, en aan ontsnappen viel niet te denken, want zij hadden ons allen gebonden, en wij werden streng bewaakt, door vier Malabaren, die zelfs nog enkele uitrustingsstukken van hun vroegere uniform droegen, en die bewapend waren met rijksgeweren en revolvers, dien avond deelden zij ons ook mede dat een millioen dollar losprijs voor mij zelven, mijn

dochter en de vijf andere personen zou moeten betaald worden. Zij dwongen mij, een brief aan mijn vrouw te schrijven die te Philadelphia was achter gebleven, en zouden eenige vertrouwde boodschappers daar heen hebben gezonden."

„En dit is hun belet?"

„Ja, door een even geheimzinnig als zonderling persoon, wat ik U nu ga mededeelen klinkt als een sprookje en toch zweer ik U dat het zich zoo heeft toegedragen; den dag volgend op onze aankomst in debaai, werden wij des morgens vroeg, nog altijd gebonden aan land gebracht, een troep gewapende Malabaren geleidde ons naar het binnenste van het eiland, waar zij reeds een hoeveelheid levensmiddelen hadden heengebracht benevens eenige werktuigen om onze woning te bouwen en daar werden onze boeien losgemaakt. Maar nauwelijks hadden de zeeroovers zich verwijderd, of uit een naburig boschje kwam een jonge man op ons toesnellen, die ons dringend aanmaande hem te volgen. Gij kunt U wel voorstellen dat wij geen oogenblik aarzelden! wij snelden met hem weg, en ongeveer twintig minuten later stonden wij veilig aan den voet van een klip! en wat denkt gij wel wat wij daar zagen?"

„Een stoomschip of misschien wel een oorlogsbodem, die de zeeroovers had overvallen!"

„Niets van dat alles mijnheer, wij zagen een duikboot..."

„Een duikboot?" herhaalde de commissaris verbaasd, „hoe kwam die daar en van welke nationaliteit was zij?"

„Ik heb in het geheel geen gelegenheid gehad daarnaar te vragen, maar de eigenaar was in ieder geval een Amerikaan of een Engelschman, want hij drukte zich in het Engelsch uit zonder eenig accent."

„Maar het moet toch in ieder geval een oorlogschip geweest zijn!" riep de commissaris.

„Dat was het toch volstrekt niet, dat verzeker ik u, al bevond er zich ook een klein snelvuurkanon aan boord. Ik weet zeker dat er zich behalve den wonderlijken eigenaar slechts twee man aan boord bevonden."

„Maar dat klinkt bijna ongelooflijk."

„Toch verzeker ik u dat het de zuivere waarheid is, de duikboot was trouwens te klein, om veel meer personen te kunnen bevatten. En een enkele man kon haar zeer gemakkelijk besturen."

„Dat is..... En noemde de eigenaar van dat schip zijn naam in het geheel niet?”

„Ik heb hem dien herhaaldelijk gevraagd maar hij weigerde mij te antwoordden!”

„Zeide hij niet hoe hij daar kwam?”

„Daarover liet hij zich in het geheel niet uit, ik vermoed echter dat hij daar bij toeval is gekomen, de prauwen en mijn jacht heeft zien liggen en daarop zijn gevolgtrekking heeft gemaakt, in ieder geval hij heeft ons gered en mij ook mijn jacht teruggegeven.”

„Hoe ging dat in zijn werk?”

„O, betrekkelijk zeer eenvoudig, hij liep eerst de twintig prauwen eenvoudig in den grond, zoodat de bandieten nu gedwongen waren naar het eiland te zwemmen en voer daarop de „Virginia” achterna die reeds zee had gekozen, en waarschijnlijk bestemd was om als kaperschip te dienen. Het kleine kanon werd boven het dek uitgedraaid, en een paar waarschuwingschoten waren voldoende om het stoomjacht te laten bijdraaien. De zonderlinge persoon

die mij gered had schreeuwden den bandieten door een scheepsroeper toe, dat zij in zee moesten springen, en een kwartier later was ik weer meester op mijn schip!”

„Maar gij hadt toch geen bemanning meer?”

„Dat niet, maar het was zeer schoon weder, en de eigenaar van de duikboot had mij beloofd, in onze nabijheid te blijven tot wij de dichtstbijzijnde haven zouden hebben bereikt, en dat was Point de Galle!”

„Wanneer heeft zich dat tooneel afgespeeld?”

„Gisteren omstreeks acht uur in den morgen, de overtocht was zeer voorspoedig, en alleen met het aanleggen hadden wij eenige moeite.”

„Is de duikboot u tot hier gevolgd?”

„Tot bijna aan de havenmonding voer zij voortdurend aan de oppervlakte. Haar dek stak nauwelijks een decimeter boven het water uit.”

De commissaris schudde het hoofd en zeide:

„Dat is zeker de zonderlingste zaak waarvan ik heb gehoord.”

Naar het eiland Charitas.

De commissaris bleef eenigen tijd in gedachten verzonken zitten, en zeide toen weder:

„Weet die zonderlinge vreemdeling, dat gij mij dit alles zoudt mededeelen?”

Crooke scheen een oogenblik verlegen en zeide aarzelend:

„Hij had toegestaan dat ik aan de politie mededeeling zou doen van de aanwezigheid van een paar honderd zeeroovers op het eiland maar ik had hem moeten beloven, niets te verraden van de wijze waarop hij mij te hulp was gekomen. Ik beschouwde het echter als mijn plicht, u niettemin alles mede te deelen, daar ik bij nader inzien geloof, dat die vreemdeling redenen had om zijn identiteit te verzwijgen, die wij zeker niet zouden goedkeuren, als wij ze wisten.”

„Daarin zoudt gij wel eens gelijk kunnen hebben, mijnheer Crooke,” hernam de commissaris, „hoe het ook zij, wij moeten aanstonds een groote politiemacht naar dat eiland zenden en de zeeroovers arresteeren, de raddraaiers krijgen natuurlijk den strop, dat onbekende eiland behoort in ieder geval tot den Tchagos Archipel, en het is dus de taak der Britsche autoriteiten, handelend op te treden, als zich daar zulke wandaden afspelen. Mag ik vragen mijnheer Crooke of gij nog eenige dagen hier denkt te blijven.”

„Niet langer dan noodig is, om een nieuwe bemanning voor het schip aan te monteren.”

„Ik vraag het slechts, omdat gij natuurlijk als getuigen in het proces zoudt worden opgeroepen.”

„Zou het lang duren, voor dat proces begint?”

„O, neen, ik verzeker u dat wij korte metten zouden maken met de bandieten zoodra wij ze in handen hebben, er behoeft slechts te worden uitgemaakt, wie de leiders zijn, deze zullen natuurlijk ter dood veroordeeld worden, en de rest gaat levenslang naar de strafkolonie.”

Op dit oogenblik werd de deur geopend, en Alice Crooke trad weder binnen door de vrouw van den commissaris vergezeld.

Ze was nog wel zeer bleek, maar haar oogen stonden toch weer zeer helder en zij scheen zich zelf volkomen meester te zijn.

Crooke was opgestaan, en nam afscheid van den commissaris met de woorden:

„Ik zal mijn kapitein, Albert Fennymore bij u sturen, opdat hij u alle nadere inlichtingen omtrent de ligging van het eiland kan geven, wat mij zelf en mijn dochter betreft, wij logeeren in het Nelson Hotel tot dat alles weder aan boord geheel gereinigd is na het vreeselijk bloedige gevecht, dat zult ge wel begrijpen. Als ge mij soms mocht noodig hebben dan ben ik tot uw dienst want het zal wel minstens een week duren, voor mijn kapitein een bemanning bijeen heeft die hem bevalt en misschien nog wel langer.”

De beide mannen drukten elkander de hand, en Crooke en zijn dochter verlieten het bureau van politie, ten einde zich naar het Nelson Hotel te begeven waar zij per draadloos telegram kamers hadden besteld.

Maar eerst had Crooke den kapitein van het stoomjacht gewaarschuwd, die zich onmiddelijk naar den commissaris van politie begaf.

Deze had intusschen reeds naar alle kanten getelephoneerd en getelegrafeerd in de hoop, iets naders te kunnen vernemen over de geheimzinnige duikboot, waarvan de millionair hem verteld had.

Maar nergens had men het vaartuig gezien.

Juist toen de commissaris met Fennymore in gesprek was trad er een brigadier met een schander gelaat binnen, die een dik boek onder den arm droeg.

Hij was reeds van de geheele zaak op de hoogte gesteld.

De brigadier legde het register geopend voor zijn chef neder en zeide:

„Neem mij niet kwalijk mijnheer, dat ik zoo vrij ben maar ik vind in dit register een berichtje, waaraan gij misschien wel iets zult hebben.”

„Wat behelst dat, Hunter?”

„Het dateert van een paar maanden geleden mijnheer, toen de bende van het Kwade Oog geheel New-York onveilig maakte, die is destijds zoo goed als geheel uitgeroeid door de hulp van een Engelschman, die bij die gelegenheid onder andere gebruik maakte van een buitengewoon snelle duikboot.”

„En wie was die man?” vroeg de commissaris haastig.

„Het was de Londensche Gentleman-Inbreker John Raffles, mijnheer.”

De commissaris sprong op, alsof hij door een scorpioen gestoken was, en riep:

„Zouden wij hier waarlijk te doen hebben met den Grooten Onbekende! maar nu ik alles nog eens overdenk, is dat zeer goed mogelijk, ja zelfs meer dan waarschijnlijk!”

Hij liep met opgewonden stappen het vertrek op en neer, en bleef toen voor Fennymore stilstaan.

„Kunt ge mij geen beschrijving van dien man en van zijn metgezellen geven,” vroeg hij.

„Hij was niet zeer groot, maar slank, en krachtig gebouwd, de gestalte van een man die veel aan sport doet, en er in uitblinkt; hij had een regelmatig gelaat, met scherp gesneden trekken en groote grijze oogen, zijn metgezel leek mij veel jonger toe hij had een rond gezicht en blauwe oogen, den derden man hebben wij slechts vluchtig gezien, want die bevond zich bijna voortdurend in de machinekamer maar ik weet wel dat hij van reusachtigen lichaamsbouw was.”

„Dan moeten zij het geweest zien,” riep de commissaris opgewonden, „de beschrijving past volkomen op het drietal, hetwelk toen te New-York is opgetreden.”

„Mag ik vragen wat ge nu doen zult mijnheer,” vroeg Fennymore.

„Wat een vraag kapitein, natuurlijk zal onmiddellijk alles in het werk stellen om dien man in handen te krijgen.”

„Dat is eigenlijk wel een zonderlinge belooning,” hernam Fennymore met een flauwen glimlach.

„Daarmee kan ik mij niet ophouden kapitein,

een politiebeambte mag zich niet door zijn gevoel laten leiden, weet ge wel dat er een premie van twee duizend pond op de aanhouding van dien Raffles gesteld is?”

„Dat was mij onbekend, mijnheer, maar ik weet wel dat hij zes menschen van de ellende gered heeft, misschien wel van den dood, en de Engelsche politie een groote troep bandieten in handen heeft gespeeld,” antwoordde Fennymore kalm.

„Dat mag zoo zijn, mijnheer, maar dat zal mij niet weerhouden, om mijn plicht te doen. Wij zullen dadelijk tot de achtervolging overgaan!”

„Dan zult ge u wel zeer mogen haasten,” zeide de kapitein van de „Virginia” glimlachend, „want als ik nog eenig verstand van schepen heb, dan geloof ik dat die duikboot verwonderlijk snel is, en het is wel voorgekomen dat zij in groote kringen om ons stoomjacht voer, ofschoon dit full-speed voer.”

De commissaris beet zich op de lippen:

„Ik ben zeker dat de duikbooten van de Engelsche vloot dat ook kunnen, er liggen er thans een half dozijn bij de haven van Madras, in verband met de jongste onlusten onder de sikhs, en ik zal onmiddellijk verlof vragen, om deze schepen hier te mogen laten komen.”

„Hoe lang zou dat ongeveer duren, denkt gij?”

„Hoogstens een volle dag.”

„Dan kan ik u wel voorspellen dat zij den vogel gevlogen zullen vinden tenminste wanneer hij niet uit eigen verkiezing hier wilde blijven,” hernam Fennymore met een spottend glimlachje.

„Ik geloof waarlijk dat gij het zou betreuren kapitein, als wij John Raffles vangen!” riep de commissaris uit.

„Onder alle omstandigheden waarschijnlijk niet mijnheer, maar nu hij mij en een jonge dame in wie ik zeer veel belang stel, het leven gered heeft, moet ge me niet ten kwade duiden, als ik de zaak uit een eenigzins ander oogpunt beschouw.”

„Ik kan uw beweegredenen zeer goed begrijpen kapitein en tot op zekere hoogte zelfs billijken, maar mij heeft John Raffles het leven niet gered, en daarom beschouw ik het als mijn plicht, onmiddellijk jacht op dien man te maken, die in slechts weinige weken verscheidene millioenen heeft weten te stelen.”

Fennymore haalde even de schouders op en hernam:

„Gij moet natuurlijk doen wat uw plicht u voor-

schrijft, en al is John Raffles al een misdadiger volgens de geijkte beteekenis van het woord, ik wil van mijn hart geen moordkuil maken, ik mag leiden dat ge hem niet vangt en voor het overige ben ik natuurlijk geheel en al tot uw dienst. Zoodra gij wenscht zal ik nu naar het eiland brengen, waar thans de zeeroovers opgesloten zijn, terwijl hun prauwen op den bodem van de zee liggen."

„Geloofst gij, kapitein, dat de roovers reeds vroeger op dat eiland zijn geweest?"

„Dat komt mij tenminste zeer waarschijnlijk voor want zij hielden er recht op aan, en liepen zonder een oogenblik te aarzelen de baai binnen."

„Wat zouden zij er wel gedaan hebben denkt gij?"

„Ik vermoed dat zij er hun gestolen goud en zilver verborgen, ik herinner mij zeer goed dat ik een aantal zware kisten van verschillende vorm en inhoud gezien heb, die zeer waarschijnlijk goud bevatten, en ik meen duidelijk te hebben gezien dat die kisten verdwenen waren toen men ons aan land bracht."

„Zij zouden dus op het eiland verborgen zijn meent gij?"

„Dat acht ik althans zeer wel mogelijk."

„Nu, wij zullen het wel zien," riep de commissaris uit, „ik ga nu aanstonds aan het werk en ik hoop op u te mogen rekenen zoodra alles in gereedheid is gebracht om de bandieten van het eiland te gaan halen en de achtervolging van John Raffles te beginnen."

„Wat het eerste betreft ben ik uw man, maar aan de achtervolging van John Raffles zal ik echter niet deelnemen, veronderstel dat hij het werkelijk geweest is," hernam Fennymore glimlachend, met een buiging nam hij afscheid.

Dadelijk was in de kleine havenplaats alles in rep en roer, want het had niet lang geduurd of het was ruchtbaar geworden waarom het witte stoomjacht zonder een enkelen man equipage aan boord de haven van Point de Galle was binnen geloopt.

De commissaris van politie verwittigde de autoriteiten te Bombay en te Madras en deze stelden op hun beurt den minister van binnenlandsche zaken op de hoogte van het gebeurde.

Natuurlijk geschiedde dit alles telegrafisch omdat er geen tijd verloren mocht gaan.

Men moest rekening houden met de mogelijkheid dat de bandieten op het eiland, ofschoon hun prauwen

tot zinken waren gebracht, toch nog een middel zouden weten te vinden om te ontsnappen, bij voorbeeld op groote vlotten, welke zij zouden kunnen bouwen met behulp van de gereedschappen, welke ten gebruike van de gevangenen aan land waren gebracht.

Bij dit prachtig weer zou het niet zoo moeilijk vallen, met groote vlotten over te steken, naar het dichtsbijzijnde eiland van de Tchagos eilanden, vooral wanneer de roovers er in slaagden een paar zeilen te vervaardigen.

Er moest dus spoed betracht worden.

Wat John Raffles betreft, de commissaris zag wel in, dat zijn kansen slecht stonden, maar hij wilde in ieder geval doen wat hij kon om den Gentleman-Inbreker in handen te krijgen.

Nog geen uur nadat hij zijn telegram verzonden had kwam van daar de toezegging dat vijf van de snelste duikbooten, nog pas weinige maanden geleden van stapel geloopt, ter beschikking zouden worden gesteld van de politie-autoriteiten om te trachten, het wonderlijke schip van John Raffles te vangen.

De duikbooten waren reeds vertrokken, en zouden in den loop van den volgenden dag te *Point de Galle* voor anker gaan, waar zij nadere instructies zouden krijgen.

Verder waren uit die haven twee lichte kruisers vertrokken die het geboefte van het eiland zouden gaan halen, ook deze schepen zouden *Point de Galle* aandoen, en daar Kapitein Fennymore aan boord nemen, die als loods zou optreden, terwijl Crooke en zijn dochter in de havenplaats van Ceylon zijn terugkeer zouden afwachten.

Dien avond stonden de weinige plaatselijke bladen vol van het gebeurde en de oppositionneele bladen stelden reeds bij voorbaat de vraag, of de regeering te Londen thans voornemens was een kras voorbeeld te stellen, en de gansche bende roovers eenvoudig te laten opknoopen.

Het rooverwezen in Britsch Indie nam in den laatsten tijd een schrikwekkenden omvang aan, en men was zijn leven niet meer veilig, zelfs niet meer in de betrekkelijk groote steden met een aanzienlijke bevolking van Europeanen.

Tot zijn niet geringe verbazing en ongerustheid, ontving Bernard Crooke in zijn hotel een kort briefje van den volgenden inhoud:

„Mijnheer Crooke!

Ondanks Uwe belofte hebt gij u toch laten verleiden, mededeeling te doen van het feit, dat ik bij uw redding gebruik heb gemaakt van een duikboot naar ik in de avondbladen lees. Ik vrees dat gij nog eens aanleiding zult hebben, om U deze woordbreuk te berouwen, al zal zij voor mij geen schadelijke gevolgen hebben.

John Raffles.”

De katoenkoning verloor geen tijd met dit briefje aanstonds aan den commissaris te zenden.

De politiebeambte was niet weinig uit zijn humeur, maar hij wist nu ten minste dat de Groote Onbekende nog altijd in de buurt was.

En een uur later was het bevel aan de duikbooten gegeven om onmiddellijk zee te kiezen en jacht te maken op de wonderlijke duikboot, welke Crooke zoo goed mogelijk had beschreven.

Zeer vroeg in den volgenden morgen, toen de zon nog nauwelijks boven de kim was verzezen, kozen ook de beide lichte kruisers zee, ten einde koers te zetten naar het rooverseiland.

Kapitein Fennymore bevond zich aan boord van de „King Charles” en stond naast den Engelschen bevelvoerder op de commando-brug.

De overtocht was zeer voorspoedig, want het weer bleef verrukkelijk schoon.

Volgens de aanwijzingen van Fennymore voeren de beide kruisers voorzichtig de baai een eind binnen en wierpen daar het anker uit.

Op de oevers had zich echter geen levend wezen vertoond.

En reeds vreesden de commissaris en de detectives, die zich aan boord bevonden, dat de zeeroovers kans hadden gezien, in de weinige dagen een groot vlot te vervaardigen, om daarmede te vluchten.

Wie eenmal het merk cigarettens
Dubec 3 rookt, vraagt geen ander.

De verdwenen schat.

Er werden zes sloepen uitgezet, ieder met twintig goed gewapende matrozen, onder bevel van een luitenant ter zee.

De kanonnières hadden de post bij de stukken ingenomen, die dreigend op het strand waren gericht.

Langzaam roeiden de sloepen naar het strand, beducht voor een of andere hinderlaag.

Bijna tegelijkertijd liepen de zes sloepen op het strand, en de matrozen sprongen aan wal, terwijl een paar man achter bleven, ter bewaking van de sloepen.

Een oogenblik later waren de matrozen achter de heuvels verdwenen.

Aan boord van de kruisers heerschte een gespannen stilte, want men was daar niet zeer gerust over dezen staat van zaken dien men niet verwacht had.

En plotseling kwamen er een menigte bruine kerels onder luid geschreeuw uit een klein boschje te voorschijn, en stormde op de sloepen af.

Misschien hadden zij de kruisers niet gezien, misschien ook hoopten zij ondanks de tegenwoordigheid der oorlogschepen in de sloepen te kunnen ontsnappen, door de rivier op te varen, die zich ver landwaarts uitstreekte en tot het vallen van den nacht te wachten.

Maar de officieren waren op hun post.

Er klonken korte bevelen en toen het commando: Vuur!

Eenige kanonschoten dreunden over het water van de baai, en vier vijf granaten sloegen kort na elkander onder de hoop zeeroovers, nog voor zij de sloepen hadden kunnen bereiken.

Ook de matrozen, die zich achter de sloepen hadden verscholen, hadden eenige der bandieten met geweervuur neergelegd.

De granaten waren maar al te goed gericht, en richtte een vreeselijke verwoesting onder de zeeroovers aan.

Een twintigtal bleef dood of zwaar gewond op het strand liggen, terwijl de overigen op de vlucht gingen, en onder het struikgewas verdwenen, voor de kanonnières hun stukken opnieuw hadden kunnen laden.

Dadelijk werden er nog drie sloepen uitgezet, die snel naar het strand roeiden.

Ook de commissaris had in een dier sloepen plaats genomen, vergezeld door de detectives.

Er bevond zich nu een afdeeling van bijna twee honderd man aan land, en het zou zeker niet lang duren, of men zou de gevaarlijke bende bijeen hebben gedreven en onschadelijk gemaakt.

Nadat de beide afdeelingen zich bijeen hadden gevoegd, trokken de matrozen naar het binnenland, en begaven zich naar het westelijke uiteinde van het eiland.

Vandaar zou de drijfjacht beginnen.

Zij hadden niets anders te doen dan zich eenvoudig naast elkaar op te stellen, met tusschenruimte van ongeveer twintig meter, en dan langzaam voorwaarts te rukken.

Onvermijdelijk moesten de bandieten dan hoog of laag op de Oostpunt van het eiland zijn gedreven.

De kanonnen van de beide kruisers bleven intusschen op de baai gericht, terwijl men nog een tweetal sloepen had gezonden met manschappen om de andere vaartuigen, die half op het strand gezet waren, tegen een mogelijken tweeden aanval te beschermen.

Langzaam trok het cordon matrozen met het geweer in den aanslag verder, door dalen en over heuvels, nu en dan stilsthoudend op een fluitsein dat zich langs het geheele gelid voortplantte van de eene kust van het eiland naar de andere, ten einde een dichtbegroeid ravijn of groot hol te onderzoeken.

Dit hield tamelijk lang op, en het was reeds vrij laat in den middag toen de afdeeling matrozen

eindelijk de Oostpunt van het eiland genaderd was.

Er was nu geen ontkomen meer voor de bandieten, en dat schenen zij zelve ook in te zien.

Langzamerhand kwamen zij te voorschijn, alleen of in kleine groepjes, uit bergholen, spelonken, en de toppen der boomen.

Zij werden geleidelijk, naar mate zij zich ver-toonden, gegrepen en stevig geboeid naar de wachtende sloepen geleid.

Omstreeks vier uur waren zij allen gevangen, en keerden de sloepen weder naar de kruisers terug, waar de zeeroovers op een veilige plek in het vooronder werden opgesloten, en onder deugdelijke bewaking gesteld.

Reeds den volgenden dag zou men het convooi gevangenen kunnen wegvoeren om hen te Madras aan wal te zetten, en in handen der politie over te leveren.

Maar op het oogenblik dat de deur van het cachot achter de gevangenen zou dichtvallen, gaf een der zeeroovers den commissaris van politie een vluggen wenk.

Hij scheen met opzet te zijn achtergebleven.

„Hebt gij mij iets te zeggen?” vroeg de commissaris zacht terwijl hij den kerel met zijn gluiperig gelaat strak aankeek.

„Ja, Sahib,” antwoordde de man, om in tamelijk goed Engelsch te vervolgen, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen:

„Waarborgt gij mij straffeloosheid, als ik U de plaats aanwijs, waar de buit van onze bende verborgen ligt op dit eiland?”

De commissaris dacht even na, alvorens hij antwoorde.

„Straffeloosheid kan ik u niet toezeggen maar wel vermindering van straf.”

De zeeroover wierp een onderzoekenden blik in het ruime cachot, waar de bruine bandieten reeds zwijgend bijeen gehurkt zaten, trok den commissaris terzijde en vroeg haastig met fonkelende oogen:

„Maar als ik u nu ook de leiders van onze bende aanwijs?”

„Dat is wat anders, in dat geval zoudt gij als kroongetuige gehoord kunnen worden.”

„Gij zoudt mij dan vrij laten?”

„Dat wil zeggen na het proces natuurlijk!”

„Laat mij dan weder naar land brengen dan zal ik u de plek aanwijzen!”

„Het is goed,” zeide de commissaris kortaf.

Hij wisselde eenige woorden met den kapitein van den kruiser, terwijl de zeeroover door een vijftal matrozen bewaakt werd.

Een paar minuten later stak er opnieuw een sloep van het schip af, waarin behalve acht matrozen en een bootsman, de commissaris van politie, twee detectives en de Malabaar, hadden plaats genomen.

Binnen tien minuten had de sloep den oever van de baai bereikt, en de geboeide zeeroover werd aan land gebracht, terwijl vier gewapende matrozen hem omringden.

De man aarzelde geen oogenblik, maar stapte snel voort, en bracht de politie-beambten over een prachtige weide, en dwars door een klein bosch aan den voet van een heuvel, die achter dicht struikgewas verborgen was.

„Daar achter dat struikgewas is de ingang van een hol, waar zich de buit bevindt,” zeide de Malabaar, terwijl hij met het hoofd in de richting van het struikgewas wees.

Een paar soldaten ruimden spoedig een paar struiken ter zijde, en de ingang van het hol werd zichtbaar.

Het daglicht drong er voor een gedeelte in door, en het was sterk genoeg, om den commissaris te doen zien dat de Malabaar de waarheid had gesproken.

Dicht bij den ingang stond een zware met ijzer beslagen kist.

„Daarin bevindt de schat zich zeker?” vroeg de politiebeampte, terwijl hij zich tot den Malabaar wendde.

Deze keek naar binnen en het volgende oogenblik liet hij een schreeuw van woede en schrik hooren, terwijl zijn gelaat zoowel toorn als verbazing uitdrukte.

„Wat is er?” vroeg de commissaris, „waarom schreeuwt gij zoo?”

„Er zijn veel meer kisten geweest, Sahib! nog slechts weinige dagen geleden, zij waren allen veel kleiner, het waren er wel zes of zeven.”

De commissaris wierp de zeeroover een scherpen, onderzoekenden blik toe, en beval toen op korten toon aan de beide detectives:

„Onderzoek de spelonk!”

De twee mannen ontstaken een elektrische zaklantaarn en drongen in het hol door, dat niet zeer

diep was, en ook geen zijgangen had. Het was dus spoedig doorzocht.

Maar er was geen spoor te bekennen van eenigen schat, behalve de kist welke het dichtst bij den ingang stond.

De detectives keerden na eenige minuten onverrichter zake weder terug, en brachten rapport uit aan hun superieur.

„En toch zweer ik bij Brahma dat er veel meer kisten geweest zijn nog geen zes dagen geleden,” schreeuwde de Malabaar.

„Trek die kist eens naar buiten,” ging de commissaris voort, zonder op den Indiër acht te slaan, terwijl hij zich tot twee der matrozen wendde.

Deze traden het hol binnen, en grepen de houten kist bij de hengsels.

Tot hun verbazing konden zij haar zeer gemakkelijk buiten het hol dragen.

„Neem mij niet kwalijk mijnheer,” zeide een der matrozen, „maar ik geloof niet dat er zich iets in deze kist bevindt.”

„Dat is onmogelijk,” riep de zeeroover, „er moet voor een waarde van honderd veertig duizend dollar

aan goud zijn, bovendien nog voor tachtig duizend dollar aan zilveren staven.”

De matrozen hadden de kist neergezet, de commissaris trad er op toe, en trachtte het deksel op te lichten.

Tegen zijn verwachting slaagde hij daarin al zeer gemakkelijk want het slot bleek open te zijn of liever de schoot van het slot was zeer behendig doorgevijsd.

De matroos bleek goed te hebben geraden: de kist was volkomen ledig, of neen, toch niet geheel, op den ruwen bodem lag een klein stukje vierkant papier.

Het was met een paar regels fijn schrift bedekt, de commissaris greep er haastig naar, klemde zijn lorgnet op zijn dikken neus, las het briefje, en liet een kreet van woede hooren.

Het stukje papier bevatte slechts deze weinige woorden:

„Ik ben zoo vrij geweest den inhoud van deze schatkamer mede te nemen als belooning voor mijn moeite en tijdverlies bij de redding van mijnheer Bernard Crooke van Philadelphia.

John Raffles.”

Achtervolging en vlucht.

Omstreeks hetzelfde tijdstip, waarop dit op het eiland Charitas voorviel, gleed een duikboot van een eigenaardig maaksel, snel door de wateren ten Zuiden van Kaap Commorin.

Aan boord van dit wonderlijke schip, „De bruinvisch” geheeten, bevonden zich drie mannen, John Raffles, zijn trouwe vriend Charly Brand en de chauffeur, James Henderson, die bijna alle gevaarlijke avonturen van zijn meester had mede doorleefd.

De drie stoutmoedige mannen hadden juist te voren de daden verricht waarvan sprake was in het

eerste hoofdstuk, en welke door den katoenkoning uit Philadelphia aan den commissaris van politie te Point de Galle daar waren medegedeeld.

Waarschijnlijk zou hij deze gevaarlijke wateren reeds verlaten hebben, zoodra het hem duidelijk werd, dat Crooke zijn woord verbroken had, en ondanks zijn belofte de middelen verklapt had, waardoor zijn redder hem te hulp was gekomen, als een onvoorzien gebrek aan de schroefas hem niet gedwongen had, een vol etmaal stil te liggen, om dit te herstellen.

Wel had hij alle vervangingstukken aan boord,

maar het duurde toch een geheelen dag voor de schroefas geheel hersteld en weder op haar plaats gebracht was.

Toen Raffles de terugreis wilde aanvaarden, zag hij, dat hem dit zeer moeilijk zou vallen.

Want bij het kriecken van den dag toen de duikboot, na geheel hersteld te zijn, aan de oppervlakte dreef, zag Raffles op niet verre afstand zes groote duikbooten van het snelste kaliber in een halven cirkel om zich heen, terwijl aan den gezichtseinder wel zes of meer rookwolkjes zichtbaar waren die snel in grootte toenamen, en die zeer waarschijnlijk werden uitgebraakt door de schoorsteenen van even zooveel torpedojagers.

Raffles sloeg dit schouwspel een oogenblik zwijgend gade, en klom toen de smalle stalen ladder weder af, die van het dek naar de machinekamer voerde waar Charly op dit oogenblik achter het stuurrad stond, terwijl Henderson zich in de combuis onledig hield met het gereed maken van het eenvoudig ontbijt.

Raffles klopte Charly op den schouder, en wierp hem een eigenaardigen blik toe.

„Ik geloof dat het tijd word om te duiken mijn jongen,” zeide hij.

„Hoe zoo? dreigt er gevaar,” vroeg de jonge man haastig.

„Een weinig, wij worden namelijk omsingeld door zes zeer snel varende duikbooten van de Engelsche Marine, terwijl er bovendien nog zes of meer torpedojagers op komst zijn, die binnen tien minuten op een kanonschot afstand zullen zijn.”

„Alle duivels,” riep Charly verschrikt uit, „dan zal het zaak zijn om het hazenpad te kiezen, want ik geloof dat wij het tegen zulk een overmacht niet kunnen opnemen.”

„Wij zullen het tenminste maar niet probeeren,” hernam Raffles laconiek.

„Zouden zij ons al gezien hebben?”

Raffles behoefde niet te antwoorden, want die taak was op afdoende wijze overgenomen door het kanon van een der Engelsche duikbooten, hetwelk een granaat slechts weinige ellen voor „De Bruinvisch” met donderend geweld in het water joeg, zoodat het vaartuig onrustbarend schommelde.

„Daar heb je een antwoord op je vraag Charly, zooals ik er geen duidelijker had kunnen geven,” zei Raffles, „dat schot was zeker als een waarschuwing bedoeld.”

Henderson was op het geraas van de losbarsting komen toesnellen, meenende dat er iets in het schip zelf ontploft was.

„Sluit onmiddellijk het luik, Henderson. Wij gaan duiken!” zeide Raffles.

Zonder een vraag te stellen snelde Henderson naar de stalen ladder, en trok aan den getanden stang het zware stalen luik naar zich toe, hetwelk hij met een paar handgrepen sloot.

Toen kwam hij naar Raffles toe en zeide:

„Er zijn twee vliegmachines vlak boven ons, is het op ons gemunt?”

Al weder kon Raffles zich de moeite sparen zelf te moeten antwoordden, want op korten afstand van de duikboot plofte een vliegerbom uiteen, die het schip heftig in beweging bracht.

Het was inderdaad hoog tijd om zich in veiligheid te brengen.

Charly draaide de kranen open, waardoor de watertanks volliepen, en tegelijkertijd voerde hij de snelheid van het schip een weinig op, terwijl hij het diepteroer in een schuinen stand bracht, waardoor „De Bruinvisch” binnen enkele seconden onder de oppervlakte verdween.

„Zie zoo, nu zijn wij tenminste veilig,” riep Henderson vroolijk uit, „laten zij ons nu maar bekogelen.”

Maar Raffles schudde het hoofd, en zeide op ernstigen toon:

„Wij zijn volstrekt niet buiten gevaar Henderson, het water is hier buitengewoon helder, omdat de bodem van den oceaan hier met zeer lichtkleurig zand is bedekt, en het water, dat hier bovendien niet zeer diep is, van zich zelve reeds een helder gele kleur heeft.”

„En wat zou dat beteekenen Mylord?” vroeg de reus.

„Dat beteekent, waarde James, dat de mannen die in een vliegmaschine gezeten zijn, ons gemakkelijk zullen ontdekken, zelfs al waren wij op een diepte van tien meter.”

„Laat ons dan tot twintig dalen Mylord,” riep de reus uit.

„Dat zullen wij ook zeker wel moeten doen Henderson, op gevaar af dat wij op den bodem belanden,” hernam Raffles, „want we zijn hier dicht bij de kust, en ik zeide je reeds dat op deze plek de Indische Oceaan zeer ondiep is, ofschoon zij

nauwelijks eenige mijlen verder reeds een diepte van acht honderd tot duizend meter bereikt."

„Maar kunnen wij dan dadelijk die diepere plekken niet gaan opzoeken?" vroeg Charly.

„Dat zou ik zeker aanstonds doen maar er is een klein bezwaar, mijn jongen, wij hebben de schroefas wel is waar gerepareerd, maar het was slechts een noodreparatie, en eigenlijk zou de geheele as door een andere vervangen moeten worden, ik durf dus „De Bruinvisch" niet met haar volle kracht te laten loopen daar wij anders gevaar hebben, dat zij op een gegeven oogenblik ons in den steek laat."

„Maar dan zullen zij ons als in een flesch opsluiten," riep Charly uit, die een blik door de sterke lens had geworpen en gezien had dat de duikbooten den kring steeds nauwer hadden getrokken, thans aangevuld met andere oorlogschepen, geen zes of zeven maar niet minder dan veertien.

„Het zijn geen torpedojagers, Edward, het zijn duikbootjagers," riep Charly uit.

„Waarschijnlijk Amerikaansche?" vroeg Raffles.

„Ja, je weet dat onze regeering bijna honderd van die zeer snelle en met kanonnen bewapende booten van Amerika heeft overgenomen, toen het Deutsche duikboot gevaar op zijn hoogst was. En daar zien wij er nu veertien van."

„Niets meer of minder," riep Raffles uit, „waarom hebben zij ons niet liever de geheele Engelsche vloot op ons dak gestuurd."

Nauwelijks had Raffles deze woorden gesproken, of weer viel er op eenige meters afstand van de duikboot een groote vliegerbom in de golven, die met donderend geraas ontplofte en „De Bruinvisch" als een gewond paard deed steigeren, zoodat de drie mannen moeite hadden, om op de been te blijven.

„Als niet wij juist het wild waren, dan zou ik zeker niet nalaten hulde te brengen aan het scherpe oog en de vaardigheid van de Engelsche vliegers," riep Raffles uit, „nu echter wil ik volstrekt niet afwachten of zij den volgenden keer misschien nog wel beter mikken, en er liever van door gaan."

„Maar wij zijn zoo goed als ingesloten," riep Charly uit, „de vliegers zullen ons volgen en aan de oorlogschepen met teekens de plek aanduiden waar wij zijn."

„Wij zullen ook niet naar zee gaan maar naar land, Charly."

„Wat! wil je „De Bruinvisch" op het strand zetten."

„O, neen, daar denk ik niet aan," antwoordde Raffles glimlachend.

„Wat ben je dan van plan?"

„Dat zul je spoedig zien!" antwoordde de groote Onbekende, terwijl hij het stuurrad uit de handen van Charly overnam.

Raffles liet de duikboot keeren, en voer zoo snel als hij het slechts durfde wagen naar de kust terug.

Deze vertoonde zich thans in den vorm van een twintig meter hoogen rotswand, als in een groenachtige schemering, hier en daar dichtbezet met allerlei schelpdieren, terwijl in de talrijke kleine en groote holen inktvisschen, groote krabben en poliepen huisden.

En op dezen rotsmuur scheen Raffles recht aan te houden.

Charly wierp een blik door de lens, een weinig bleeker dan gewoonlijk.

Hij draaide de lens in een anderen hoek en zag dat schuin boven de duikboot, op een hoogte van nauwelijks honderd meter, twee groote vliegmachines met de „Bruinvisch" meevlogen.

Maar de vliegers schenen te aarzelen, daar zij blijkbaar niet geloofde, dat de duikboot zich zoo dicht bij de kust zou wagen.

Daarenboven had Raffles de „Bruinvisch" zoo diep laten zinken, als slechts mogelijk was, zonder den bodem der zee te raken.

Charly keerde de lens weder om en vestigde zijn blik op den groenachtigen schemerachtigen rotswand voor zich.

Nog altijd hield Raffles recht op dien muur van den rotswand aan, en scheen er wel een doortocht in te willen zoeken!

De gang van de duikboot was nu aanzienlijk vertraagd, en Raffles stond zwijgend, met samengeknepen lippen achter het kleine stuurrad.

De volgende oogenblikken zouden over hun aller leven kunnen beslissen.

Er viel nogmaals een bom uit een der vliegmachines, thans op ongeveer twintig meter van de boot en juist op dat oogenblik zag Charly vlak voor de duikboot een smalle spleet in den rotswand, iets breeder dan twee meter en ongeveer vijf meter hoog.

En tot zijn verwondering en schrik hield Raffles

recht op deze spleet aan, welke hij gezocht scheen te hebben.

De schroef draaide nog langzamer, het hoogtestuur werd een weinig omgezet en toen gleed de „Bruinvisch” de spleet binnen, bestuurd door de vaste hand van Raffles en terwijl de wanden langs de zijden schuurden.

Charly kon nu volstrekt niets meer zien door de lens, maar eenklaps schitterde een fel wit licht — Raffles had een der groote zoeklichten ingeschakeld, dat thans zijn lichtstralen voor zich uitwierp.

Charly snelde de voorkajuit binnen, en opende een der deurtjes, welke de vier ronde patrijspoorten afsloten, waarvan er zich in iedere zij wel twee bevonden.

Hij keek er ingespannen door, maar hij kon niets zien dan enkele lichtstippen en glinsterende strepen die voorbij het vele duimen dikke glas van de patrijspoort schenen te glijden.

Klaarblijkelijk bevonden zij zich in een soort zeer smalle tunnel, zoo nauw, dat de duikboot er juist doorheen kon, want de wanden waren op nauwelijks vijf centimeter afstand van het glas.

Toen nam Charly plaats voor de voorste patrijspoort, die zich juist midden in den scherpen voorsteven van de duikboot bevond.

Het schitterende schijnsel van het zoeklicht verlichtte de onderzeesche tunnel, en Charly zag, dat zij zich zeer langzaam verwijdde.

De wanden glinsterden hier en daar als kristal, met een groenachtigen weershijn.

De tunnel had een ovalen vorm, en blijkbaar had het water haar honderden eeuwen afgeschuurd, want de wanden waren bijna volmaakt glad.

Voorzichtig gleed de „Bruinvisch” door deze schacht bijna een half uur achtereen.

Toen verwijdde de tunnel zich nog meer, en de lichtstralen weerkaatsten op het gewelf, dat zich thans op ongeveer vier meter hoogte van het dek van de boot moest bevinden.

Eensklaps slaakte Charly een kreet, plotseling eindigde de tunnel, en de boot rees omhoog, om even later stil te liggen.

Charly snelde naar de machinekamer en riep tot Raffles:

„Waar zijn wij hier toch?”

„Dat zal ik je aanstonds laten zien beste Charly, open slechts het stalen luik!”

„Wij drijven dus?”

„Wij drijven!”

Charly snelde naar het stalen laddertje, en opende het stalen luik, dat den lagen toren afsloot.

Een kreet van verrassing en bewondering ontsnapte hem!

De lichtbundel bestraalde de zijwanden en het gewelf van een ontzaggelijk onderaardsch hol, en speelde over de oppervlakte van het water, hetwelk het gedeeltelijk vulde.

Het gewelf, meer dan honderd meter hoog, en flauw gebogen, alsof het door menschen handen zoo was gemaakt, rustte hier en daar op geweldige grillig gevormde bazaltzuilen, waarvan de oppervlakte in het schijnsel van het zoeklicht glinsterde.

De wanden van dit ontzaggelijke hol waren niet overal aaneengevoegd, maar hier en daar gaapte de ingang van een half met water gevulde tunnel of gang.

Charly draaide zich om, maar van de schacht welke de „Bruinvisch” zooeven verlaten had, viel niets te bespeuren.

Een plechtige, door niets verstoorde stilte, heerschte in deze onmetelijke spelonk.

Het water bewog zich in het geheel niet, en leek wel op een dof gepolijste stalen plaat.

Terwijl Charly met gerusten blik naar dit natuurwonder staarde, voegde Raffles zich bij hem, en vroeg glimlachend:

„Wel wat zeg je van mijn schuilplaats?”

„Wonderlijk schoon Edward!” riep Charly opgewonden uit, „die schitterende wanden, dat hooge gewelf, de forsche bazaltzuilen, die geweldige, door geen rimpeltje bewogen watervlakte, de plechtige stilte die hier heerscht, het is een schouwspel om nimmer te vergeten!”

„Dien indruk kreeg ik ook aanstonds, ik heb dit hol niet lang geleden ontdekt, nadat ik mij eens, zonder eigenlijke bedoeling, in een der spleten had gewaagd welke je zooeven in den rotswand gezien hebt. Ik bereikte toen dit hol, en nadat ik het bewonderd had begreep ik aanstonds welk een groot nut ik er uit zou trekken.”

„Maar zou men je hier niet kunnen volgen?”

„Dat zal zeer moeilijk gaan, zoolang er geen duikbooten gemaakt zijn, even klein als deze, het is een feit, dat de allereerste oorlogsduikbooten niet grooter waren dan de „Bruinvisch”, maar die zijn alle reeds

op den oudroest hoop geworpen en men maakt ze thans overal veel grooter, en daarenboven alleen een duikboot zou mij hier kunnen volgen, en je vergeet, dat die niet onder water kunnen zien, zooals wij, de opvarenden kunnen door hun periscoop alleen waarnemen wat er geschiedt op de oppervlakte der golven, niet wat daar beneden plaats vindt. Als de zes duikbooten, die ons zooeven hebben opgebracht, waren ondergedoken dan zouden zij onmiddelijk ons spoor bijster zijn geworden."

„Alles goed en wel, maar wij moeten hier dan toch weer uit!"

„Dat zullen wij dan ook wel doen, beste Charly," antwoordde Raffles glimlachend.

„Maar dan verkeeren wij toch dadelijk weer in hetzelfde gevaar, zij zullen ons eenvoudig opwachten."

„Dan zullen zij over meer geduld moeten beschikken dan een kat, want wij zullen niet langs denzelfden weg terugkeeren."

„Wat zeg je daar? Dit geweldige hol heeft dus nog een tweeden uitgang naar zee?"

„Het heeft een tweeden uitgang maar niet naar de zee."

„Naar het vaste land dus?" riep Charly verwonderd uit.

„Ja juist."

„Maar dan moeten wij toch onze duikboot hierachter laten?"

„Ja, maar ik verzeker je dat zij hier volkomen veilig zal liggen tot dat wij terugkeeren."

„En zullen wij droogvoets aan land kunnen gaan?"

„Zonder zelfs onze zolen nat te maken, mijn

jongen, maar voor wij daartoe overgaan zou ik je wel willen voorstellen om een krachtigen maaltijd te gebruiken, want er is niets dat zooveel eetlust geeft dan een jacht, vooral wanneer men zelf het wild is."

De beide vrienden daalden de smalle ladder weder af terwijl het luik openbleef, opdat de frissche buitenlucht zou binnen stroomen.

In de voorste salon stond de tafel nog steeds gedekt en de beide mannen behoefden slechts te gaan aanzitten.

Henderson droeg de eenvoudige gerechten binnen, en de drie mannen deden zich te goed.

„Ik zou wel eens willen weten, op welke plek van Indië zich dit hol bevindt," vroeg Charly, toen zijn eerste eetlust gestild was.

„Dat kan ik je zeer nauwkeurig mededeelen Charly," antwoordde Raffles, „wij bevinden ons hier in de provincie Travankur, en onder den zuidelijken uitloop van het Sukhein-gebergte, dat zich over tientallen mijlen lengte langs de westkust van Indië uitstrekt."

„Wij zitten toch niet onder een vuurspuwenden berg?" vroeg Charly, eenigzins verschrikt.

„Maak je niet ongerust mijn jongen," antwoordde Raffles glimlachend, „wij zullen niet in de lucht vliegen, wel bevinden wij ons hier in het inwendige van een berg, maar hij is zeer onschuldig en vuurspuwen doet hij niet."

„Ik ben zeer benieuwd, hoe wij hier zullen uitraken."

„Je zult het aanstonds zien, want wij gaan dadelijk vertrekken." En Raffles stond op om alles in gereedheid te brengen voor het vertrek.

Het onderzeesche hol.

Raffles begon met zich van het noodige geld in Engelsche munt en bankbiljetten te voorzien.

Vervolgens werden de wapens nagekeken, en daarop lieten de mannen hun gelaat een kleine verandering ondergaan, daar het immers niet onmogelijk was dat hun signalement reeds over geheel Britsch Indie zou zijn verspreid. Door de goede zorgen van mijnheer Crooke, zooals Raffles zich ironisch uitdrukte.

Toen zij gereed waren, om zich naar het dek te begeven, vroeg Charly:

„Waarom gaan wij eigenlijk niet naar de duikboot terug?”

„Hoe heb ik het nu met je,” riep Raffles uit, „je hebt zoeven zelf te kennen gegeven dat onze achtervolgers ons wel zouden opwachten.”

„Dat is zoo, maar wij zouden tot den nacht kunnen wachten, dan kunnen de vliegmachines ons in ieder geval niet zien.”

„Dat is zoo, zelfs al zouden wij door de blokkade heen breken, dan zou ik met mijn duikboot toch ergens moeten aanleggen, teneinde de schroefas door een nieuwe te vervangen, en dat is vrij gevaarlijk zooals je mij wel zult toegeven; neen, ik geloof dat het verstandigste is de duikboot voorloopig maar te laten waar zij is, en later met een geheel nieuwe as waarvan ik de teekening bewaard heb, terug te keeren, welke wij dan hier kunnen monteeren.

„Met de hulpas durf ik werkelijk den langen tocht naar Torghatten niet afleggen.”

„O, ik heb er volstrekt niets op tegen,” hernam Charly. „En ik wil gaarne de duikboot weer eens verwisselen voor auto of trein.”

„Aan dien wensch zul je misschien vandaag nog gevolg kunnen geven beste Charly.”

Alles was nu voor het vertrek gereed, en Henderson had zich belast met een vrij zwaar valies, hetwelk hij

met riemen op zijn rug kon bevestigen, een voorzorgsmaatregel waarvan spoedig genoeg het nut zou blijken.

Raffles nam nu weder aan het stuurrad plaats, en bracht de „Bruinvisch” in beweging.

De duikboot gleed langzaam over de rimpellooze oppervlakte van het water, en Raffles stuurde haar dwars over deze zonderlinge binnenzee heen naar den ingang van een tunnel waarvan de hooge opening reeds op verren afstand duidelijk te zien was.

„Blijft het water in deze spelonk steed op dezelfde hoogte? Is er geen eb en geen vloed?” vroeg Charly.

„Ongetwijfeld is die er,” antwoordde Raffles. „Wij hebben hier te doen met het beginsel van de communiceerende vaten; evenveel als het water stijgt in het eene vat, stijgt het ook in het andere, onverschillig hun vloeiing is; als dus de zee rijst dan rijst eveneens de oppervlakte van dit binnenmeer.”

„Je wil de duikboot in gindschen tunnel bergen? maar dan zal immers het dek door den wassenden vloed tegen het gewelf van den tunnel verbrijzeld worden.”

„Daarvoor bestaat in het geheel geen gevaar, want er zijn hier geen golven, het water rijst slechts zeer langzaam en als het dek van de duikboot eenmaal de zoldering raakt, dan stijgt het water daarom heen eenvoudig hooger, en drukt er haar tegen aan, maar met slechts zeer geringe kracht en met niet meer kracht dan waaraan zij weerstand moet bieden als zij vijftig meter onder de oppervlakte vaart. Zoodra de eb intreedt daalt zij en als zij goed is vastgemeerd kan dit spel zich tot het oneindige herhalen, maar daarop laat ik het niet aankomen, de „Bruinvisch” krijgt een heel wat veiliger ligplaatsje.”

Toen Raffles dit gezegd had, bereikte de duikboot den ingang van de tunnel die nu echter slechts voor

de helft door het water was ingenomen, zoodat de duikboot aan de oppervlakte kon blijven varen.

De schacht was aan de basis bijna zeven meter breed en van de oppervlakte van het water tot aan het gewelf ongeveer tien.

Zij scheen flauw op te loopen, tenminste het gewelf leek zich steeds verder van de boot te verwijderen.

Charly maakte Raffles hierop opmerkzaam, waarop deze zeide:

„Inderdaad loopt deze tunnel schuins naar boven, wat natuurlijk wil zeggen dat wij al lager water onder het schip zullen krijgen, maar er blijft toch nog altijd genoeg, zelfs bij laag water, om de tunnel teneinde te varen.”

Er verlieden nog tien minuten, en toen voer de „Bruinvisch” een tweede hol binnen, dat echter veel kleiner was dan het eerste.

Er was reeds een ander verschil, want de wanden rezen hier niet rechtstreeks uit het water op, maar er was een vrij groot strand zichtbaar dat grillig was ingesneden.

Het hol was bijna honderd vijftig meter in doorsnede terwijl de hoogte ongeveer vijftien meter droeg.

De kust — als men het zoo noemen mag — was op sommige plekken een soort baai.

Raffles bracht de duikboot in een van deze baaien, en liet haar op het zeer fijne zand loopen, waaruit de oever scheen te bestaan.

„Mijn hemel, hoe is dat zand hier gekomen?” riep Charly verwonderd uit.

„Voor het grootste deel is het binnengewaaid” antwoordde Raffles, „natuurlijk niet gedurende een paar weken, maanden of jaren, maar vele honderden eeuwen.”

„Binnengewaaid?” herhaalde Charly verwonderd.

„Zeker door de schacht, welke wij nu zullen beklimmen, je kunt je er trouwens van overtuigen, dat de zandlaag niet zeer dik is maar gelukkig dik genoeg voor ons doel.”

De duikboot lag nu stil, en de twee ankers werden uitgebracht, ten overvloede werd de „Bruinvisch” met twee sterke stalen trossen met eenige speling vastgelegd, aan twee vooruit stekende rotspunten.

Henderson legde de loopplank uit, en de drie reizigers konden zich aan land begeven.

Je ziet dat ik gelijk had,” zeide Raffles kalm, „er is geen spatje op je schoenen te zien.”

„Alles goed en wel, maar hoe komen wij uit dit hol, dat natuurlijk nog onder den zeespiegel moet liggen.”

„Het ligt er niet onder, Charly, het ligt natuurlijk juist even hoog als de zeespiegel en de oppervlakte van dit tweede hol zoowel als die van het grootere liggen allen op volkomen dezelfde hoogte.”

„Dan zullen wij een aardige klim voor den boeg hebben.”

„Dat zal je meevallen, je zult het wel zien.”

„Maar hoe komen wij eruit?”

„Daarlangs!”

En Raffles wees met uitgestrekte vinger naar een soort pad, hier en daar nauwelijks zestig centimeter breed, hetwelk zich langs den wand van de spelonk naar boven slingerde, waar het zich in de duisternis scheen te verliezen.

„Zijn wij gereed?” vroeg Raffles. „Ga dan het licht dooven Henderson.”

De reus begaf zich weder aan boord, en een paar seconde later heerschte er een stikdonkere duisternis, te angstwekkender, omdat het zoeklicht zulk een helder schijnsel had gegeven.

De beide mannen haastten zich, hun zaklantaarns te doen ontgloeien, en bij het licht daarvan kwam Henderson weder te voorschijn, en sloot het stalen luik, hetwelk ook van buiten af kon geschieden.

„Alles veilig aan boord Henderson?” vroeg Raffles.

„Alles veilig Mylord.”

„Op weg dan!”

Raffles stelde zich aan het hoofd van het kleine troepje, bevestigde zijn elektrische lantaarn door middel van een haak op zijn borst, teneinde beide handen vrij te hebben, en de beklimming begon.

Het was een vrij gevaarlijke onderneming, want hier en daar was dit door de natuur gevormde pad zoo smal, dat het nauwelijks ruimte voor de voeten bood, en de mannen zich uit alle macht tegen den rotsmuur moesten dringen, teneinde niet omlaag te storten.

De helling was hier en daar zeer steil, en zij moesten goed toezien, waar zij hun voeten neerzetten.

Gelukkig was het rotsgesteente zeer droog, zoodat zij althans niet behoefde te vreezen voor uitglijden.

Zoo stegen zij steeds verder, en nu bevonden zij zich reeds op een hoogte van ongeveer twaalf meter boven de oppervlakte van het water.

Nog drie meter, en zij zouden niet verder kunnen.

Maar juist op dat oogenblik was het, alsof Raffles eensklaps door den wand van de spelonk verdween.

Charly, die achter hem liep, begreep niet waar hij zoo eensklaps gebleven kon zijn, toen hij de heldere stem van zijn vriend hoorde die riep:

„Hierheen.”

En nu zag hij het zwakke schijnsel van de lantaarn weder, welke Raffles op zijn borst had bevestigd.

Het bleek nu, dat het rotspad eindigde op een soort portaal, nauwelijks een meter in het vierkant en dat zich daar in den rotswand vertoonde.

Charly trad er op zijn beurt binnen, en hij bevond zich thans in een nauwe geul, ternauwernood een halve meter breed, en die met een flauwe helling opwaarts liep.

De wanden waren volkomen droog en schenen uit een soort harde zandsteen te bestaan.

Met moeite wendde Charly zich eens om, en zag nu, dat de zwaargebouwde Henderson zich met

groote inspanning door de nauwe spleet werkte.

Gelukkig werd deze spoedig wijder, zoodat de reus zich gemakkelijker kon bewegen.

Zich met de handen tegen de wanden steunende klommen de mannen steeds voort.

De lucht was frisch, en het was reeds merkbaar, dat deze schacht met de buitenlucht in verbinding moest staan.

De helling werd intusschen steeds grooter, en nu en dan werd het een klauterpartij alsof men zich in een schoorsteen bevond.

Dan moesten de mannen zich naar boven werken met handen en voeten en steun zoeken op alle uitstekende rotspunten waaraan de wanden gelukkig rijk waren.

Maar plotseling slaakte Charly een kreet.

Toen hij een blik langs Raffles heen naar boven wierp, meende hij een zeer zwak lichtschijnsel te zien, dat moest het daglicht zijn.

Wenscht ge een fijne cigaret?
Koopt Dubec 3.

Naar Philadelphia.

De drie mannen zetten den vermoeienden tocht voort, en met begeerige teugen dronken zij de frissche buitenlucht in, die zich hoe langer hoe meer deed bemerkten.

Het schijnsel werd hoe langer hoe sterker, en nu konden zij de lantaarns reeds dooven.

Eindelijk, na een zeer vermoeienden tocht, die ruim een uur geduurd had, bereikten zij een nauwe opening, en zij zagen het blauw van den tropischen hemel boven zich.

Zij bevonden zich thans op den boden van een zeer nauwe bergkloof, waaraan men in Amerika den naam van Canons geeft, en die in de Zwitsersche Jura schoorsteenen worden genoemd.

De spleten zijn zoo nauw, dat de bergbeklimmer zich naar boven moet werken, door den rug tegen den eenen wand te steunen en de beide voeten tegen den andere.

Maar voor zij den tocht naar boven zouden aanvangen, zouden de mannen eenige rust nemen.

„Kunnen wij deze nauwe rotsspleet, die wel vijftig meter hoog schijnt, niet anders verlaten, dan door naar boven te klauteren?” vroeg Charly.

„O, zeker, wij kunnen haar teneinde loopen,” antwoordde Raffles bedaard, „zie je niet op tegen een wandeling van vier en twintig kilometer?”

„Wat, is die spleet zoolang Mylord?” riep Henderson verwonderd uit.

„Ja, mijn vriend, zij is waarschijnlijk ontstaan als gevolg van een aardbeving of een ander vulkanisch verschijnsel, die het gebergte over een afstand van niet minder dan vier en twintig kilometer als met een reusachtig mes heeft gekloofd, gij ziet dat de bodem zeer ongelijk is, vol met puntige steenen en wij zouden zeker zeven of acht uur noodig hebben, om dien afstand af te leggen en dan nog zouden wij ons te midden van woeste onherbergzame rotsen

bevinden. Wij zullen echter de klimming gemakkelijk binnen een uur kunnen doen.”

„Bestaat er nu volstrekt geen gevaar, dat men den ingang van de tunnel, welke wij zooeven verlaten hebben, zal ontdekken,” vroeg Charly na eenigen tijd.

„De kans van ontdekking is zeer gering, dunkt mij, want wie zal het in zijn hoofd krijgen, in deze sombere spleet af te dalen, en dan nog — wie zou het er op wagen dien nauwen tunnel binnen te kruipen die er onheilspellend genoeg uitziet, en waar het zoo stikdonker is. Neen, ik ben daaromtrent volkomen gerust, en laten wij nu maar weder op weg gaan, want wij zullen nu wel uitgerust zijn.”

De drie mannen verhieven zich van het rotsblok, waarop zij zich hadden neergezet, en zochten het smalste gedeelte van de kloof op.

En hier begon de opstijging.

Henderson, die verreweg het krachtigst en in zijn veelbewogen leven in de Schotsche Hooglanden reeds als berggids zijn brood had verdiend, zou het eerst naar boven gaan, en een touw naar beneden laten, hetwelk Charly, de minst geoefende van het drietal, zich bij wijze van voorzichtigheidsmaatregel om het lichaam zou kunnen binden.

De reus zette zich schrap tegen den wand, na het valies voor op zijn borst te hebben gehangen, plaatste de voeten tegen den anderen wand, en begon zich langzaam en behoedzaam naar boven te werken.

Binnen twintig minuten had hij den top bereikt, en de twee vrienden, die achter waren gebleven zagen hem over den rand verdwijnen.

Even daarna verscheen het touw over den rand, dat langzaam omlaag kwam, tot het den bodem van den steenachtigen kloof bereikt had.

Charly bond zich het touw om het middel, en begon op zijn beurt de moeilijke beklimming.

Hij was op verre na niet zoo krachtig, maar zijn lenigheid en vlugheid stelden hem hiervoor schadeloos.

Hij had zelfs nog minder tijd noodig dan Henderson, om den rand van de kloof te bereiken.

Maar Raffles sloeg het record!

Hij had zelfs niet afgewacht, tot Charly geheel en al boven zou zijn, maar koos zich een andere plek om naar boven te klauteren, en verrichtte dit kunststuk in minder dan een kwartier.

De drie mannen voegden zich bij elkaar en wierpen een blik om zich heen. Zij bevonden zich op een berg, die begroeid was, en waarvan de helling gemakkelijk te beklimmen moest zijn.

In het Noorden verhieven zich hoogere bergtoppen, tot het Hukhein-gebergte behoorend.

Oostwaarts stuitte de blik op de berghelling, welke zij aanstonds zouden beklimmen, maar ten zuiden was een ijle, blauwe streep zichtbaar. de zee!

De beklimming nam een aanvang.

Zich nu en dan vastgrijpend aan het struikgewas, klauterden de drie mannen tegen de helling op, en hadden na verloop van ongeveer drie kwartier den top bereikt.

„En richt je nu eens op, en zie om je heen!” riep Raffles uit, zich tot Charly wendend, die juist den top van den berg had bereikt.

De jonge man wierp een blik om zich heen en slaakte een uitroep van verrukking.

Het schouwspel was dan ook wel de moeite waard, dat men er met bewondering naar keek.

In het Zuiden over de kam der lagere heuvelen van de Sukhein-keten heen zag Charly de eindeloze, diep blauwe zee, den Indischen Oceaan.

Kaap Comorin verhief zich een weinig ter rechter zijde.

In het Westen breidde zich een verrukkelijk berglandschap uit, overgoten door de stralen eener brandende middagzon.

In het Noorden verhieven de bergen van Sukhein hun met heerlijke bosschen begroeide toppen, terwijl op vele plekken een zilveren band leek te schitteren, dat waren de talrijke riviertjes, die op dit gebergte ontspringen, en bijna allen naar de vruchtbare vlakte in het Oosten afdalen.

Die vlakte spreidde zich voor de reizigers uit als een groen tapijt, met zilveren draden doorweven.

De lage heuvelen golfdan als de baren eener kalme zee, en hunne hellingen waren overdekt met

regelmatig gesneden akkers, van verschillende kleur, al naar den aard hunner voortbrengselen, als een reusachtige legdoos.

Aan den gezichtseinder verrezen de dichte bosschen, palmen en kurkeiken, gomboomen en ceders.

Als een juweel in een etui lag temidden van die vlakte, het kleine stadje Nagercoil, met zijn witte huisjes en zijn groene tuinen besproeid door de golven van een helderen stroom.

Door een kijker kon men heel in de verte, in het Noord-Oosten, het stadje Paliangkotta zien liggen.

Charly bleef een oogenblik diep onder den indruk van dit overschoone schouwspel staan.

Toen hij zich tot Raffles wendde, glinsterde een traan in zijn oog. „Zoo iets schoons heb ik nog nimmer aanschouwd,” zei hij met trillende stem.

„Het is een der schoonste punten van den aardbol,” antwoordde Raffles, „overigens dit geheele land is zeer rijk aan natuurschoon, vooral in deze streek, de heerlijkste van de tropen.”

„Ik zou hier den geheelen dag kunnen blijven, en niets anders doen dan bewonderen,” ging Charly voort.

„Ik geef je nog een uur, Charly, en gedurende die tijd kunnen wij een eenvoudigen maaltijd gebruiken.”

„Wat doen wij daarna?”

„Zoo spoedig mogelijk afdalen naar Nagercoil, dat gij daar aan onze voeten ziet liggen.”

„Zouden wij daar reisgelegenheid vinden, is er een trein?”

„Nee, de trein begint pas bij Tinnivelli.”

„Hoe komen wij daar dan?”

„Per rijtuig of met paarden, want wij behoeven er natuurlijk niet op te rekenen dat wij hier een auto zullen vinden.”

„Te Tinnivelli nemen wij natuurlijk den trein, maar waarheen?”

„Naar Madras.”

„En vervolgens?”

„Daar zullen wij wachten op het vertrek van de boot die naar San Francisco gaat.”

„Naar San Francisco? Wat moeten wij daar uitvoeren?”

„Daar zullen wij op den trein gaan naar Philadelphia.”

„Met welk doel? Wat hebben wij daar te maken?”

„Wij zullen er op de terugkomst wachten van Bernard Crooke, hij zal hier nog wel eenige dagen

te Point de Galle moeten blijven, om daar als ge-
tuigen op te treden, en bovendien zal het ook niet
zoo gemakkelijk zijn, een nieuwe bemanning voor
zijn stoomjacht te vinden."

„En met welk doel wacht je hem te Philadelphia
op?"

„Slechts met het doel, om hem zijn woordbreuk
betaald te zetten," antwoordde Raffles kortaf, „ik
kan alles vergeven maar niet wanneer een man van
eer zijn woord breekt."

„Maar wanneer je dien man in zijn beurs had willen
straffen, waarom doe je dat dan niet onderweg?"

„Dat zou niet zoo bijzonder gemakkelijk zijn, nu
wij onze duikboot gedurende eenigen tijd moeten
missen. Er is een bemanning van vijf en twintig
koppen aan boord alles bijeen gerekend en ik kan
niet goed inzien, hoe wij het klaar zouden spelen,
om die onschadelijk te maken, bovendien onze
vriend Crooke zal wel niet veel contant geld bij zich
hebben, en alles met cheques afdoen, en daar heb
ik niets aan, ik wil liever contanten zien."

„En daarvoor maak je een zeereis van twintig
dagen?"

„Waarom niet? wij hebben niets te verzuimen, de
inkomsten van de laatste maanden zijn bijzonder
meegevallen, en een zeereis zal ons van de ver-
moeienis der laatste weken doen bekomen, en dan
wil ik graag eens zien hoe het staat met de bende
van het Kwade Oog. Philadelphia is slechts op eenige
uren sporens van New-York gelegen, en wij konden
wel eens gaan onderzoeken, hoe de staalkoning van
Dijke het maakt, en of de beruchte bende niet op-
nieuw het hoofd heeft opgestoken."

„Als dat zoo was zouden wij er wel iets van in de
dagbladen gelezen hebben," meende Charly.

„Je vergeet dat wij sedert tien dagen geen blad in
de hand gehad hebben," gaf Raffles te kennen, „en w j
leven tegenwoordig razend snel."

„Bestaat er reeds weder een geregelde stoomvaart-
verbinding tusschen Engelsch Indië en Amerika?"

„Als je je eigen landgenooten, die voortreffelijke
zakenlieden, goed kende, zou je die vraag niet stellen,
mijn waarde," zeide Raffles glimlachend, „het wapen-
stilstandverdrag was nauwelijks geteekend, of de
Engelschen hervatten het handelsverkeer."

„Hoe dikwijls varen die booten?"

„Als ik me niet vergis, voorloopig eens per week
in iedere richting."

Terwijl de beide vrienden dit gesprek voerden, had
Henderson zijn knapzak ontpakt en voor een een-
voudigen maaltijd gezorgd.

Zoodra zij deze beëindigd hadden, en Charly het
landschap genoegzaam bewonderd had, daalden de
drie reizigers langs een tamelijk goed begaanbaar
bergpad naar Nagercoil af.

Het was een zeer klein stadje, niet veel meer dan
een groot dorp, op een glooiend terrein gebouwd,
waardoor zijn schilderachtigheid nog verhoogd werd.

Raffles deed nu onderzoek naar een auto maar
zijn moeite was tevergeefs, er waren in het geheele
plaatsje twee van deze voertuigen te vinden. De
eene behoorde aan den plaatselijken commandant
een Engelsch majoor, de tweede aan den Burge-
meester, een schatrijken adellijken Hindoe.

Er zat dus niets anders op, dan paarden te huren,
en hiermede naar Tinnivelli te vertrekken.

De afstand tusschen beide plaatsjes bedraagt in
rechte lijn ongeveer vijftig kilometer, maar men
moest den voet van het Sukhein-gebergte langs
trekken, waardoor deze afstand door een tiental
kilometers verlengd werd.

De paarden waren echter sterk, en gewend aan
lange marschen, en men kon wellicht nog dien
zelfden avond Tinnivelli bereiken, als men tusschen-
tijds een rustpoos van een uur nam.

De paardenverhuurder gaf den Engelschman een
Inlandschen gids mede, die de dieren weder zou
terugbrengen.

Raffles betaalde vooruit, zonder een spier van zijn
gelaat te vertrekken den zeer hoogen prijs, welken
de verhuurder bedongen had, en de reizigers zetten
zich in het gelid,

Het was ongeveer half drie in den middag, de
paarden stapten flink voort, en de gids een Inlander
met een schander gelaat, die den weg goed scheen
te kennen, bracht hen langs de fraaie landwegen
binnen de zes uur naar hun doel.

De paarden hadden nu eens in draf dan weder in
galop geloopt, en zij schenen volstrekt niet buiten-
gewoon vermoeid te zijn, toen zij laat in den avond
te Tinnivelli aankwamen, in ieder geval waren zij
heel wat minder vermoeid dan de reizigers zelve.

De gids kreeg een goede fooi, en zou den volgenden
morgen vroeg terugkeeren.

Tinnivelli is heel wat grooter dan Nagercoil en
neemt zelfs hier en daar de allures van een Westersche

stad aan, men vindt er goede hotels, cafe's, een klein theater en zelfs een paar bioscopen.

De straten zijn goed geplaveid, en de huizen zijn voor het meerendeel uitstekend ingericht.

Dit geldt natuurlijk alleen voor de Europeesche wijk, want het Inlandsche kwartier wijkt slechts weinig af van dat in andere groote steden.

De drie reizigers namen hun intrek in een hotel aan een breede, met twee rijen palmen beplante laan gelegen, en daar vernam Raffles tot zijn satisfactie dat er over twee dagen een mail-boot naar San Francisco zou vertrekken.

Nog dien zelfden avond bestelde hij een paar hutten aan boord van de „President Lincoln” en daarop konden de drie vrienden zich eindelijk ter ruste begeven.

Zij besteden den volgenden dag met het doen van eenige noodzakelijke inkoop, en een wandeling

door de schoone omstreken, en scheepten zich des daags daarop, vroegtijdig aan boord van de mail-boot in.

De „President Lincoln” vertrok nauwkeurig op tijd.

Een en twintig dagen later wierp zij het anker uit aan de groote aanlegpier in de haven van San Francisco.

Daar de drie mannen hier niets te zoeken hadden, wachten zij slechts een dag en bestegen toen den trein, door een monsterachtige groote locomotief getrokken, die in zes dagen en zes nachten van de Oost-naar de Westkust van Noord-Amerika snelt en San Francisco met New-York verbindt.

In den avond van den zesden dag kwamen zij te New-York aan en namen zij hun intrek in het „Astor Hotel”.

De katoenkoning terug.

Geheel Philadelphia sprak vele dagen achtereen over niets anders dan over het avontuur van Bernard Crooke.

Waarschijnlijk zouden ervaringen zooals hij ze doorleefd had ook wel indruk hebben gemaakt als zij iemand anders overkomen waren, maar nu het een man als Crooke betrof, was de belangstelling ten top gestegen, men vond dit alles te Philadelphia even belangwekkend, ja wellicht meer, dan wanneer het den Koning van Engeland zou zijn overkomen.

Bernard Crooke was ongetwijfeld verreweg de rijkste man van Philadelphia, men schatte zijn fortuin op twee duizend millioen dollar, hij bezat onmetelijke katoenplantages in Zuid Amerika, en Argentinië, die door een geheel leger van administrateurs beheerd werden.

De katoen werd in ruwen toestand naar Philadelphia gezonden, waar zij in eenige reusachtige fabrieken verwerkt werd.

Niet lang geleden had de katoenkoning zich aan de Washington Avenue een nieuw huis laten bouwen, een waar paleis, dat ettelijke millioenen gekost had, men zal zich dus kunnen voorstellen welk een opzien het baarde toen Bernard Crooke eensklaps terugkeerde, en weder zijn intrek nam in het groote, gedeeltelijk van graniet opgetrokken huis.

Dadelijk werden hij en zijn dochter overstroomd met gelukwensen per brief en per briefkaart en dien eersten dag kwam er van werken niets en stond de telefoon niet stil, vele vrienden kwamen Crooke persoonlijk bezoeken, en in het prachtige boudoir van Alice was het den geheelen dag stampvol vriendinnetjes die niet moede werden zich het vreeselijk avontuur in kleuren en geuren te laten vertellen, en vooral zeer nieuwsgierig waren op het punt der wonderbaarlijke geheimzinnige tusschenkomst van den Engelschman, die naderhand was ge-

bleken, niemand anders te zijn, dan de Gentleman-Inbreker John Raffles.

Maar zoodra men zijn naam noemde, kneep Alice Crooke de lippen oopen en wilde niets meer zeggen.

Het onderwerp scheen haar pijn te doen, en zij sprak er liefst zoo weinig mogelijk over.

Het spreekt van zelf, dat de bladen zich niet onbetuigd hadden gelaten, en het prachtige heerenhuis in de Washington Avenue werd reeds vroeg in den morgen, zoodra de terugkeer van den katoenkoning bekend was, door een paar dozijn journalisten als het ware bestormd.

De katoenkoning wist niet beter te doen, dan hen allen tegelijk te ontvangen, en hun het verhaal van zijn wedervaren te doen.

Maar hij zweeg zorgvuldig over een onaangenaam punt, zijn woordbreuk.

Daarmede had niemand iets te maken, en het zou ook wel nooit uitlekken, zoo geloofde hij. Raffles was in ieder geval een misdadiger, en dat bleef hij, ook al had hij hem en zijn dochter een zeer grooten dienst bewezen.

Had hij niet de onbeschaamdheid gehad, het geld uit de spelonk op het rooverseiland te stelen?

Met zulk een man behoeft men geen consideratie te hebben.

Maar toen dit legertje journalisten weder was afgetrokken, kwamen er druppels gewijs in den loop van den dag nog meer en langzamerhand begon de katoenkoning er wel een weinig genoeg van te krijgen.

Toen om vier uur de Butler alweder binnentrad met het kaartje van een verslaggever, riep Crooke dan ook ongeduldig uit:

„Vraag of hij naar den drommel loopt.”

„Dat heb ik hem reeds voorgesteld, mijnheer,” zeide de Butler grijnslachend, „maar hij wil zich

niet laten wegsturen, hij zegt dat hij uit New-York komt, waar hij door een toeval van uw overkomst reeds heeft gehoord nog voor zijn concurrenten er iets van wisten, en daarom wil hij zich niet laten wegzenden voor gij hem te woord hebt gestaan."

Crooke haalde ongeduldig de schouders op, en wierp een blik op het kaartje hetwelk de Butler hem had overhandigd.

Richard Spencer, verslaggever van de New-York Times, las hij halffluid. Toen hief hij het hoofd op, en zeide onwillig: „Nu laat dien mijnheer Spencer dan nog maar binnenkomen, maar wie na hem nog voor een krant komt stuur je onverbiddelijk weg, begrepen?"

„Ik zal er voor zorgen, mijnheer," antwoordde de Butler, en daarop verdween hij en liet eenige minuten later een levendig heertje met glimmend zwart haar binnen, met een lorgnet op den neus, dien hij zeker nog niet lang droeg, want hij viel telkens af, waarop hij hem met een schutterige beweging weder op zijn plaats zette.

Richard Spencer had een kinderachtig hoog stemmetje, en hij sprak verbazend vlug, zoodat hij moeilijk te verstaan was, maar hij scheen goed voor zijn vak te zijn, want hij stelde de verschillende vragen op voortreffelijke wijze, zoodat Bernard Crooke wel half en half genoodzaakt was, nogmaals een lang relaas van zijn avontuur te geven.

Spencer had zijn blocnote en vulpenhouder te voorschijn gehaald, en schreef wat hij kon, slechts ophoudend, teneinde zijn afgefallen lorgnet op te rapen, eindelijk besloot Crooke met de woorden:

„En daar hebt gij nu mijn heel wedervaren, mijn waarde heer."

„Gij hebt immers niets overgeslagen?" vroeg de verslaggever.

„Niets mijnheer."

„Zijt gij er volkomen zeker van?" vroeg Spencer met het einde van zijn vulpen tegen zijn tanden tikkend, en den katoenkoning vragend aanziende.

Crooke schoof zenuwachtig op zijn stoel heen en weer, en ontweek den blik van den journalist.

Hij schraapte zijn keel, en antwoordde:

„Neen, dit was alles."

„Gij kunt u natuurlijk niet vergissen?" hield Spencer aan nog altijd met zijn pen tegen de tanden tikkend.

Crooke was half van zijn stoel opgestaan, en keek

den jongen man nu met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

Toen zeide hij met slecht bedwongen ongeduld: „Mag ik weten waarom gij zoo aandringt mijnheer? Ik heb niets overgeslagen en u de minste kleinigheden medegedeeld meer dan ik aan uw concurrenten heb gezegd."

„O, het menschelijk geheugen is somtijds zoo kort, ik wilde het uwe slechts een weinig opfrissen, natuurlijk voor zoover dit noodzakelijk mocht zijn."

„Het is volstrekt niet noodzakelijk mijnheer," hernam Crooke droogjes terwijl hij opstond. „En nu zult gij mij wel veroorloven aan mijn werk te gaan, want ik heb natuurlijk een grooten achterstand."

„Dat spreekt van zelf mijnheer Crooke, en ik zou niet gaarne misbruik maken van uw bereidwilligheid om mij te woord te staan," zei Spencer haastig, terwijl hij vulpenhouder en blocnote wegbergde, „maar toch zou ik nog gaarne een verzoek doen."

„Doe het dan spoedig, want ik heb haast," antwoordde Crooke op tamelijk ruwen toon.

„Ik heb mij laten vertellen, ik vermeen echter dat het met uw avontuur weinig uitstaande heeft, dat gij in uw brandkast, aha, daar staat zij juist! een bedrag van honderd twintig duizend dollar in Engelsche ropijen hebt, gij zou die hebben meegebracht uit Engelsch Indië, nu gij daar toch waart, en de koers van dat goud zoo bijzonder hoog is."

Crooke keek zijn bezoeker met groote oogen aan terwijl zijn lippen zenuwachtig bewogen. „Dat is, mag ik weten hoe u dit ter kennis is gekomen ik bedoel waarom gij dit gelooft?"

„Men heeft het mij als vaststaand medegedeeld, mijnheer Crooke."

„En wie dan wel als ik vragen mag?"

„Pardon dat is beroepsgeheim," antwoordde Spencer glimlachend.

„Een beroepsgeheim mijnheer, welnu, het spijt mij, maar het is mijn beroepsgeheim, om mij over die zaak niet nader uit te laten, ik moet dus weigeren te antwoorden op uw verzoek."

„Maar mijn waarde heer, ik had dat verzoek nog niet eens gedaan," hernam Spencer.

„Wat wildet gij dan wel?"

„Ik zou die honderd twintig duizend ropijen gaarne eens bij elkander zien en dus verzoek ik u, om even gindsche brandkast te openen, zoodat ik mij kan overtuigen, dat men mij niet bedrogen heeft."

Crooke keek zijn bezoeker aan alsof hij met een gek te doen had, en herhaalde toen:

„Mijn brandkast openen? het spijt mij mijnheer Spencer, maar dat doe ik niet.”

„Ook niet als ik het u zeer dringend verzoek?”

„In geen geval, het is mijn gewoonte niet om in bijzijn van vreemdelingen het letterslot te openen, de ervaringen van Peter van Dijke den staalkoning te New-York hebben mij verstandig gemaakt.”

„O, als dat u alleen weerhoudt,” zeide Spencer luchtig, na zijn lorgnet nogmaals op zijn neus te hebben geplaatst, „ga dan gerust uw gang want het nummer van uw letterslot ken ik: 147—33.”

Alsof hij door een slang gestoken was deinsde de katoenkoning achteruit en sissend kwam het over zijn lippen:

„Wat heeft dat te beteekenen, mijnheer? er zijn maar twee personen die het cijfer van mijn particuliere brandkast kennen, mijn dochter en ik.”

Spencer maakte een lichte buiging en zeide zoetsappig:

„Ik heb het ook zoeven van uw dochter vernomen mijnheer Crooke.”

„Houdt gij mij voor den gek?” schreeuwde Crooke woedend, „zoudt gij mij willen wijsmaken dat mijn dochter u het nummer heeft medegedeeld?”

„Zoo is het inderdaad, per huistelefoon; laat ik er echter aan toevoegen, dat zij niet meende met Richard Spencer te spreken, maar met haar vader, ik ben zoo vrij geweest uw stem een weinig na te bootsen, en daarin schijn ik wonderwel te zijn geslaagd.”

Eenige seconden zaten de mannen doodstil tegenover elkander, de journalist een en al glimlach, de katoenkoning met een uitdrukking van schrik, verbazing en woede op het gelaat.

Hij stond dicht bij zijn schrijftafel, en drukte op den electrischen knop door de hand achter zich uit te strekken.

„Mag ik vragen wie gij daar belt mijnheer Crooke?” vroeg Spencer op onderdanigen toon, maar waarin een weinig spot scheen door te gluren.

„Mijn butler, mijnheer, ik zal hem verzoeken u aanstonds de deur te wijzen, het moet mij van het hart dat u een bijzonder brutaal heerschap zijt.”

„Maar het zou wel eens kunnen zijn dat de butler niet kwam, mijnheer Crooke.”

„Niet kwam”, herhaalde Crooke en de kleur week uit zijn gelaat, „waarom zou hij niet komen als ik u vragen mag?”

„Wel hij kon de bel wel eens niet gehoord hebben, gij moet weten dat de draad doorgesneden is.”

Weer volgde er een langdurig oogenblik van stilzwijgen.

Crooke sprak het eerst.

Maar zijn stem had een heeschen klank, toen hij vroeg:

„Wilt gij mij eens zeggen, wat dit alles te beteekenen heeft mijnheer? Zijt gij een journalist? of wat zijt gij anders? wat wilt gij van mij?”

„Ik wil dat gij die brandkast opent, zoodat ik mij de moeite kan sparen om het zelf te doen.”

„Het zelf te doen?” schreeuwde Crooke die zijn drift niet meer kon beheerschen, „zijt gij krankzinnig? Denkt gij soms dat ik zou toelaten u met een vinger aan mijn brandkast te laten raken, dan kent gij Bernard Crooke nog niet!”

Met een enkelen sprong was hij bij zijn schrijftafel, rukte een der lade open, en greep er een groot revolver uit.

Hij richtte het wapen op Spencer en schreeuwde woedend:

„Ga daar in dien stoel zitten, en verroer u niet want bij God, ik schiet u neer.”

Maar Spencer bleef kalm staan waar hij stond, liet zijn lorgnet in zijn zak glijden, en haalde er een sigarettenkoker uit terwijl hij rustig een sigaret opstak.

Hij blies een dikke rookwolk uit en zeide:

„Gij kunt natuurlijk den trekker overhalen als gij dat verkiest, maar ik geloof dat het niet veel uitwerking zou hebben, het magazijn is leeg.”

Bleek van schrik en drift opende Crooke het wapen, de andere had gelijk, het magazijn was ledig.

„Goed werk nietwaar?” zei Spencer glimlachend.

„Gij verbaast u misschien hoe het mogelijk is. O, het is zeer eenvoudig in zijn werk gegaan; onder de twintig rapporters die u geïnterviewd hebben was er een,.....die eigenlijk iets anders was, en die bijzonder sterk is in het goochelen, hij is zoo vrij geweest uw lade eens vluchtig te onderzoeken en dat wapen in uw hand te ontladen, kwestie van enkele seconden.”

Crooke keek zijn bezoeker aan, alsof hij aan zijn eigen verstand twijfelde.

Toen kwam het hakkelend over zijn lippen:

„Gij — zijt een dief! Gij hebt het op mijn geld voorzien! Zeg mij tenminste, wie zijt!”

„Hebt gij dat dan nog niet geraden, mijnheer Crooke?” vroeg de gewaande journalist.

„Ik — ik weet niet.....”

„Herinner u dan maar eens, of gij werkelijk niets vergeten hebt in uw verhaal, zoeven!”

De katoenkoning keek zijn bezoeker een oogenblik strak aan, en liet zich toen in een leunstoel vallen.

„John Raffles!” kreunde hij machteloos, en bijna onhoorbaar.

„Gij hebt het eindelijk geraden, mijnheer Crooke!” antwoordde de groote onbekende. „En als gij mij goed kendet, zoudt gij wel dadelijk gegrepen hebben, dat ik u vroeg of laat zou doen boeten voor uw indiscretie — gij weet wel bij welke gelegenheid, en geef mij nu de sleutels!”

Crooke scheen nog te aarzelen.

Maar toen er een revolver van eerbied wekkende afmeting uit den broekzak van den reporter te voorschijn kwam, haalde hij den sleutelbos te voorschijn, en wierp dien Raffles toe.

„Kom hier bij mij, want gij zult wel begrijpen,

dat ik u niet gaarne achter mijn rug weet!” zeide de Gentleman-Inbreker.

Crooke gehoorzaamde, en nam plaats op een stoel naast de brandkast.

En hij moest het aanzien, dat zijn bezoeker op zijn gemak de kast opende, na het slot op het goede cijfer te hebben gedraaid, en vervolgens den geheelen inhoud in de tasch overstortte, welke hij bij zich had.

Raffles sloot haar, zonder zich te overhaasten en wendde zich tot den katoenkoning met de woorden:

„Behalve de ropijen heb ik nog enkele andere geldmiddelen weggenomen, mijn waarde heer! Gij zult mijn optreden natuurlijk laken, maar ik verzeker u, dat geen Amerikaansche cent van dit bedrag ten mijnen bate zal komen! Dat verbaast u? Toch is het de waarheid. Het zou mij echter te voeren, als ik u mededeelde, wat ik al zoo van plan ben met dit geld te doen! Er blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen met den raad voortaan als man van eer te handelen! Als gij dit wat eerder gedaan hadt, zoudt gij nu niet een paar honderd duizend dollar armer zijn!

**De volmaaktste cigaret is
DUBEC No. 3.**

Op het rooverseiland.

Een paar weken waren voorbij gegaan, sedert deze gebeurtenis zich afspeelde in de werkkamer van den katoenkoning.

Vruchteloos had de politie nasporingen gedaan naar den geheimzinnigen Engelschman, die op zulk een stoutmoedige wijze bij Crooke was binnen gedrongen onder het mom van een journalist uit New-York te zijn, en die hem had bestolen op een manier, welke men geneigd zou zijn, geniaal te noemen, wanneer het slechts een andere zaak had betroffen.

De groote onbekende had het prachtige huis aan de Washington Avenue verlaten, voor de katoenkoning alarm had kunnen maken, en van af dat oogenblik scheen hij als door den grond te zijn gezonken.

Geen enkel spoor!

Geen enkele aanwijzing!

En als Crooke niet zoo positief in zijn verklaringen was geweest, en men ten overvloede de doorgesneden telefoondraad niet had gevonden, dan zou de politie half geneigd zijn geweest, aan een zinsverbijstering te gelooven.

Het was in den middag van een schoonen dag, toen een klein, maar volkomen zeewaardig motorjacht in het gezicht kwam van het eiland Charitas. Aan boord van dit jacht bevonden zich Raffles, Charly Brand en Henderson.

De drie mannen hadden aanstonds de terugreis aanvaard, zoodra de onderneming van den Gentleman-Inbreker geslaagd was, en te Point de Galle had Raffles een snelle en zeewaardige motorboot gehuurd, onder een aangenomen naam, waarmede hij dadelijk in zee was gestoken.

Hij wilde er zich allereerst van overtuigen, dat alles op zijn eiland in orde was, en dat zijn schatten nog altijd op dezelfde plaats lagen, alvorens zich bezig te houden met het herstellen van de schroefas zijner duikboot.

Henderson stond aan het kleine stuurrad, en de beide vrienden zaten in gemakkelijke, rieten stoelen op het voordek een sigaret te rooken.

„Vindt je deze reis eigenlijk niet tamelijk overbodig, Edward?” vroeg Charly nadat de beide mannen geruimen tijd zwijgend na de even zichtbare kust van het eiland hadden gestaard.

„Hoe zoo?” vroeg Raffles langzaam.

„Wel, ik kan niet inzien, dat er iets niet in orde zou zijn, de bandieten zijn tot den laatsten man gevat, en de politie heeft niets gevonden dan het geplunderde hol, waar het door de zeeroovers gestolen goud zich had bevonden, voor jij het er ging weg halen.”

„Dat mag zoo zijn,” zeide Raffles, terwijl hij een dikke rookwolk uitblies, „maar ik sta er op, zekerheid te hebben. Heb je wel bedacht, dat het bestaan van dit eiland niet alleen bekend moet zijn geweest aan de zeeroovers, die thans gevat zijn, maar bovendien aan nog een aantal anderen?”

„Dat ontken ik niet.”

„Welnu — wie zegt ons, dat niet een tweede groep dier boosdoeners zich naar het eiland heeft begeven, om daar hun buit te begraven?”

„Zoo spoedig, nadat hun makkers gevangen zijn genomen?” riep Charly op een toon van ongeloof.

„Waarom niet? Dat kunnen ze immers onmogelijk reeds geweten hebben, als zij al dien tijd op zee hebben gezwalkt in hun zeilschepen?”

„Dat is zoo,” hernam Charly nadenkend, „maar toch — ik kan mij niet denken, dat die nakomers niet terug geschrikt zouden zijn voor de sporen van den strijd tusschen hun makkers en de gewapende macht, welke zij zonder eenigen twijfel op het eiland Charitas hebben moeten aantreffen. De granaatkuilen op het strand, de versplinterde takken, en bovenal het geplunderde hol zal hun wel duidelijk maken, wat er is voorgevallen, en hun hals-over kop de vlucht doen nemen.”

„Ik zeg niet, dat de zaken zich niet aldus hebben kunnen toedragen, Charly,” hernam Raffles kalm. „Maar wij zijn geruimen tijd afwezig geweest. De kans bestaat dat de politie het eiland nader heeft onderzocht, en daar misschien wel een permanente

post heeft geplaatst, in de verwachting, dat de makkers der zeeroovers vroeg of laat wel eveneens zouden komen opdagen, in welk geval zij hen even als de anderen zouden kunnen arresteeren, en ik behoef je niet te zeggen, dat zulks voor mij zeer onaangenaam zou zijn."

„Maar wie zegt je, dat het zoo is?" riep Charly uit.

„Niemand — en daarom zullen wij het gaan onderzoeken", antwoordde Raffles kalm.

„Maar neem mij niet kwalijk — is het dan wel de aangewezen weg, op klaarlichten dag op het eiland aan te houden, op gevaar dat men ons reeds uren te voren ziet aankomen en zijn maatregelen kan nemen?"

„Maak je niet ongerust, Charly, wij blijven hier in de buurt kruizen tot de duisternis gevallen is."

En Raffles riep Henderson een paar bevelen toe, die dadelijk het roer omgooide en de snelheid aanzienlijk verminderde.

Om zes uur, toen de schemering zich als een sluier over de kalme zee legde, werd de koers naar het eiland hervat en thans weder in volle vaart.

Raffles en Charly aten aan dek hun eenvoudigen maaltijd, want het weder was nog zeldzaam warm, ofschoon op dit halfroond de winter reeds zijn intrede had moeten doen.

De motorboot, door de vaste hand van Henderson bestuurd, naderde nu snel het eiland.

Reeds waren de vormen vaag zichtbaar.

Maar aan boord van de motorboot waren de lichten gedoofd, en men behoefde geen vrees te koesteren, dat men haar van de kust zou zien, aangenomen, dat er zich thans menselijke wezens bevonden.

Omstreeks half acht, toen het volkomen duister was, liep de motorboot de baai binnen. Zij ging voor anker bij een kleine groep palmen, die tot dicht bij het water stonden.

De mannen namen, op verzoek van Raffles, de grootste waakzaamheid in acht, en er werd dan ook geen vuur aangemaakt ofschoon de nachtkoude zich tamelijk streng deed gevoelen.

Henderson en Charly wikkelden zich in hun dekens met hun geweer onder het bereik van hun hand. Raffles zou het eerst waken.

Charly had hem trachten te overtuigen, dat dit volkomen nutloos was, maar de groote onbekende had zijn wil doorgezet.

Hij was niet gerust

Vijf uur later wekte hij Charly. Deze zou thans zijn taak van hem overnemen.

Raffles rolde zich in zijn deken en was binnen enkele seconden in slaap.

Charly wierp een blik op zijn roerlooze gedaante en mompelde zachtjes voor zich heen:

„Een wonderlijk man, ik geloof, dat hij binnen een minuut zou slapen, al moest hij rusten op den ruwen rand van een schutting."

De nacht verliep rustig.

Niets deed zich hooren.

Slechts nu en dan weerklonk het geblaas van een wilde kat, of het krijschend geluid van een papegaai.

Langzaam brak de dag aan.

Charly had moeite, zijn oogen open te houden.

Maar eenklaps sperde hij ze zoo wijd mogelijk open alsof hij ze nimmer weder zou sluiten.

Hij hield zijn blikken onafgewend gevestigd op een plek, enkele meters verwijderd van de kampplaats der reizigers.

Daar was het zand platgetreden rondom de overblijfselen van een groot vuur, dat blijkbaar nog niet lang geleden was gedoofd.

Langzaam wendde de jonge man het gelaat naar alle richtingen, met de hand aan de trekker van zijn geweer.

Maar hij kon niets bespeuren. De palmen wuifden zachtjes in het ochtendbriesje, de vogels, zoeven ontwaakt, floten en snaterden in de takken der hooge boomen, de zee was geheel verlaten, voor zoover zij zichtbaar was.

En toch viel er niet aan te twijfelen Hier had pas kort geleden een vuur gebrand misschien een paar uren voor de vrienden voet aan wal hadden gezet.

En daar een vuur zich niet van zelf aansteekt

De jonge man voltooide zijn gedachten niet, maar stiet Raffles zachtjes met den voet aan.

Deze richtte zich dadelijk klaar wakker, alsof hij verscheidene uren achter een had geslapen, overeind, en keek Charly vragend aan.

„Is het mijn tijd al?" vroeg hij.

„Dat niet, maar"

En met uitgestrekte vinger wees Charly naar den hoop sintels, en takken, half verbrand, op een paar meters afstand.

Raffles keek er een oogenblik zwijgend naar, en zeide toen zacht:

„Ik heb het wel gevreesd.”

„Wie zou dat vuur hebben aangelegd?”

„Politiebeamten of zeeroovers. Weet je wat ik bedacht heb?”

„Laat eens hooren!”

„Dat de drijfjacht toch wellicht niet zoo volkomen is geweest, als de commissaris van politie wel dacht, en dat hier een paar der zeeroovers zijn achter gebleven.”

„Dan zullen wij ons in acht mogen nemen, want zij zullen ons als wilde dieren bespringen, vooral wanneer zij bemerken dat wij een goede snelloopende motorboot bij ons hebben.”

„Je hebt gelijk, wij zullen moeten oppassen.”

Plotseling slaakte de jonge man een onderdrukten kreet en wees met uitgestrekte arm in de verte.

Raffles volgde de richting welke hij aanwees.

Daar, op ongeveer twee kilometers afstand, kronkelde een dunne rookpluim bijna rechtstandig in de stille, blauwe lucht omhoog.

„Daar zijn zij!” zeide Raffles. „Er op af, vrienden, ons leven is er mede gemoeid.”

„En de boot?”

„Wij zullen haar zoo goed mogelijk verbergen,” antwoordde Raffles. „Maar wij kunnen er niemand bij achter laten, want wie kan ons zeggen, met hoeveel die bandieten zijn? Laat ons beginnen, dadelijk alle munitie en wapens van boord te halen en te verbergen, dan kunnen wij die later hier komen halen — als het noodig mocht zijn.”

Henderson werd gewekt en snel op de hoogte gebracht.

En nu begonnen de drie mannen in allerijl de geweren en revolvers van de motorboot te halen, benevens de kistjes met munitie, welke zij onder een dikke boom begroeven in een snel door Henderson gedolven gat, dat vervolgens met mos en struiken bedekt werd.

En daarop grepen zij hun eigen geweren, overtuigden zich dat de magazijnen der revolvers geladen waren, en toogen op weg, nadat de motorboot naar een plek was gesleept dicht begroeid met overhangende boomen en struiken.

De rook steeg nog altijd boven de kruinen der boomen op.

Blijkbaar was het afkomstig van een vuur, dat zich achter een lagen heuvel bevond, ongeveer in het midden van het eiland gelegen.

Zwijgend gingen de mannen voorwaarts, vast besloten, zich te overtuigen van de herkomst van dien verraderlijken rook.

Maar intusschen wierpen zij onderzoekende blikken om zich heen, want niemand kon zeggen, of alle ontsnapte zeeroovers zich daar ginds bij een bevonden.

Zij baanden zich een weg door het kleine bosch, en bereikten de weide, welke zij overstaken.

Het was een gevaarlijk oogenblik, want misschien loerde een verborgen vijand wel op hen van den top der omringende heuvels af.

Maar er deed zich niets bijzonders voor.

Veilig bereikten zij den voet van den lagen heuvel, waarachter zich het vuur moest bevinden.

Omzichtig kropen de drie mannen tegen de helling op.

Nu en dan hielden zij stil, om den omtrek met hun blik te onderzoeken.

Maar alles bleef stil.

En toch — die vreedzame rust werd *bedriegelijk*.

Achter dien heuvel waren meedoogenlooze vijanden verborgen, die hen zeker alle drie zouden dooden, misschien na hen te hebben gemarteld, als zij hen in handen kregen.

Eindelijk hadden zij den top bereikt.

Deze was met hoog kreupelhout bedekt, het welk den drie mannen een goede schuilplaats bood.

Met het geweer in de vuist slopen zij verder.

Het boschje werd ijler.

De boomen stonden steeds verder van elkander.

Zoo bereikten zij den rand van den heuveltop. Zij hadden zich nu plat op den buik geworpen en kropen op deze wijze voorwaarts.

Maar plotseling hief Raffles de hand op.

Voorzichtig keek Charly die op hem volgde, over den rand van den top, bijna was hem een kreet van schrik en verrassing ontsnapt; daar op nauwelijks veertig meter onder hen, zaten tien mannen, allen slecht gekleed in een kort linnen broek, met een hoofddoek om den kruin gewonden, om een houtvuur gehurkt, bezig met het verslinden van een groot hert, dat aan een spit gebraden was.

Zeven hunner hadden geweren.

Bij het kantelen hunner prauwen hadden zij die

zeker boven water weten te houden, en droog aan wal weten te brengen.

Zij waren bovendien gewapend met een vreeslijk mes dat in hun gordel stak, even als andere die hun geweer verloren hadden.

De overmacht was groot en toch moest de strijd gewaagd worden wilden de drie reizigers ooit zich veilig weten in het bezit van het eiland Charitas.

Henderson, die op zijn beurt naderbij was gekropen was opgestaan, en bracht zijn geweer in den aanslag.

Maar zijn zware voet had op een dooden tak getrapt en de Malabaren hadden scherpe ooren.

Twee hunner keken op

Het volgend oogenblik hadden zij Henderson gezien, ofschoon hij zich dadelijk weder op den grond had geworpen.

Een gillende waarschuwingskreet vervulde de lucht. Aanstands sprongen alle zeeroovers op.

Zij grepen hunne geweren, en begonnen in het wilde te schieten.

Maar Raffles en zijn beide metgezellen hadden het voordeel van de hooger gelegen positie. En zij wisten er gebruik van te maken.

Zij legden aan, mikten kalm en vuurden, de schoten waren raak geweest

Drie der Malabaren beten in het stof.

Zij sloegen wild met de armen om zich heen en vielen voorover, met het gelaat op den grond.

Twee zeeroovers hadden post gevat achter een zwaren boom en schoten van daar op den vijand.

Charly werd licht aan den arm gewond.

Maar de schutter overleefde het niet.

Een goed gericht schot van Henderson deed hem met een geweldigen sprong en een luiden kreet voorover storten.

Het duurde eenigen tijd voor een welgemikt schot van Raffles een tweeden Malabaar neder legde.

Dat waren er vijf.

Maar de overigen schenen een omtrekkende beweging te willen beproeven, want zij vuurden niet meer.

De drie mannen wachtten in spanning, een kwartier verliep.

Alles bleef stil.

„Waar zitten zij voor den duivel!” gromde Henderson woest, „laten zij te voorschijn komen die laffen jakhalsen.”

„Misschien zijn zij wel in de boomen gekropen,” meende Charly.

„Dat hadden wij dunkt mij moeten zien,” zeide Raffles met gefronst voorhoofd.

„Ik wilde, dat zij te voorschijn kwamen, Mylord,” brulde de brave reus.

„Ik ook, James, liever het grootste gevaar dan die onzekerheid.”

Maar eenklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij sprong overeind en schreeuwde:

„Dadelijk naar de kust vrienden, ik geloof ik vrees, dat die schurken het op onze boot voorzien hebben.”

Met een schreeuw waren de beide anderen op de been.

Zoo snel hun beenen hun dragen wilden, vlogen zij den heuvel weder af, zich niet bekommerend om gevaar.

Hijgend en uitgeput bereikten zij de baai

En daar stiet Henderson, die de eerste was, een wilden kreet uit en wees met uitgestrekte vinger naar de zee.

Daar, bijna buiten de baai, voer de motorboot weg

De schurken hadden haar zeker op het laatste oogenblik gevonden

Raffles en Charly beklommen ijlings een heuvel, en zonden de boot een aantal kogels achterna

Tevergeefs

De afstand was reeds te groot

Zwijgend daalden zij weder naar het strand af.

Zij waren alleen, zonder boot, op een eiland, dat geheel buiten de gewone route viel, door niemand anders bewoond, en alleen de Voorzienigheid zou kunnen redden

De volgende aflevering (No. 327) bevat:

De Diamant van den Radjah.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd **LORD LISTER**, de
gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

22¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

17¹/₂ cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

OORLOG AAN DEN OORLOG.

Actueele Roman door **J. C. SCHRODER (BARBAROSSA)** en **C. BENIMA**,

In netten band en gekleurden omslag f 1.25.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

